12. Årg. 1 Juli 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Chang.

Innehåll:

Afvikelser från trons väg. — Ett amerikanskt sändebuds omdöme om missionen i Kina. — Gamle läraren Chang. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — Strödda meddelanden. — Missionslitteratur. — Missionskarta. — Den etnografiska Missionsutställningen.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Afvikelser från trons väg.

Af *W. Woods Smyth.*

Få äro de, som hafva några års erfarenhet af en vandring med Gud, hvilka icke måste beklaga förlusten af kära vänner, de där lidit skeppsbrott i tron. Och det märkliga är, att flera af dessa hafva varit män och kvinnor med stor andlighet, att de hafva varit mycket nitiska arbetare, att de af Gud användts till själars frälsning, att de hafva fört en oförvitlig vandel, ja, riktigt varit en prydnad för Kristi lära. Till en varning för själar är det följande skrifvet, i hopp att Gud må begagna det såsom ett gif akt för någon, som är frestad och nära att komma bort från vägen.

I stort sedt kunna de, som hafva vikit af från trons smala väg, indelas i två klasser: dels sådana, som hafva omfattat någon form af religiös villfarelse, blandat in denna i sin kristliga tro eller ock för densamma helt och hållet öfvergifvit tron på Kristus; dels sådana, som hafva blifvit tviflare.

Det är med de förstnämnda, vi här något vilja sysselsätta oss.

De, som tillhöra denna klass, hafva i regel till en början blifvit missledda därigenom, att de lyssnat till, hvad de kalla *en inre röst* och småningom låtit sig leda af denna röst i stället för af Guds skrifna ord. En i vårt land högt benådad ordets förkunnare framstår i detta fall som ett varnande exempel. Han hade varit en verkligt andligt sinnad ordets tjänare och till stor välsignelse för andra, då han kom att läsa en skrift af en tysk författare, hvari denne uppmanade sina läsare att icke fästa sig vid Skriftens bokstaf utan vid Andens inre ledning. Lockad genom den skenbara sanningen i denna framställning, genom den falska frihet den utlofvade, genom hoppet att kunna uträtta större ting än förut, då han på ett fullare sätt lät sig leda af Gud, bedårades nämnde prästman, afvek sedan mer och mer från sanningens väg och föll till sist i de allra största villfarelser. De, som i senare tider hafva efterföljt hans exempel, äro kända af många bland oss och hafva på ett liknande sätt farit vilse. De hafva följt en inre ledning och öfvergifvit ordet — Guds skrifna ord. Dessa inre röster och denna inre ledning bedraga, därigenom att de komma med sanna saker likaväl som med falska, och de vinna sina offers förtroende genom att stundom *förutsäga* ting, som sedan verkligen tima. Det händer äfven, att en kristen, som råkat in i dessa förvillelser, på en gång känner sig befriad från frestelser, af hvilka han förut länge plågats. Lycklig öfver denna befrielse tager han den som ett bevis på riktigheten af sin nya åskådning. Orsaken till att satan kan upphöra att fresta är, att offret blifvit fångadt i nätet.

Det är äfven ofta en märkvärdig andlig kraft, som tyckes följa dessa personer och deras arbete. Jag har reda på ett möte, då en hel skara verkligt andliga kristna tillika med sina lärare blefvo vilseledda genom »den underbara, andliga kraft, som lät sig förnimma». Man glömmer alltför ofta, att satan och hans änglar äro förtroliga med alla erfarenheter i det andliga lifvet, och att de en gång lefvat på ett högre utvecklingsstadium, än någon människa hittills har uppnått.

Det må också påpekas, att personer, som råkat in i dessa villfarelser, i allmänhet föra en oförvitlig vandel. Djäfvulen frestar dem icke att lefva i yttre synd. Han tvärtom hjälper dem i deras bemödanden för det goda. Ett rike, grundadt på ogudaktighet, skulle nämligen icke kunna äga bestånd ens ett halft århundrade.

O, må vi komma ihåg, att det finnes ingen säker ledning utanför Guds ord, att vi därför måste ställa allt i Skriftens belysning!

. . . . Vi behöfva i sanning ägna den allra noggrannaste uppmärksamhet åt detta, som kallas för »en gudomlig ledning genom en inre röst, talande i själen». Hur ofta höra vi icke kristna säga: »Herren sade till mig» o. s. v. Och dock är det *icke* fallet, att Gud vid tillfället i fråga har talat. Det är nämligen endast sällan, Gud på detta sätt talar till oss, emedan det skulle skada vårt lif och vår vandring *i tron.* Det gifves kristna, som genom hela sitt lif gifva tillkänna, att de lefva Herren mycket nära, men som ändock aldrig höra denna inre röst. Så gifves det andra, i hvilkas lif både det ena och det andra tydligen behöfver rättas, som mena sig vara mycket känsliga för gudomliga meddelanden. Må vi komma ihåg profeten Bileam! Om vi åter och åter höra inre röster, kunna vi vara alldeles vissa om, att de icke äro från Gud. Verkliga förhållandet är, att Gud talar sällan, men att, när han talar, sker det på ett sådant sätt, att vi icke kunna misstaga oss. Det är en förunderlig mjukhet och mildhet i den Helige Andes röst. En hemgången Herrens tjänare brukade som en god regel angifva följande: »Bär tillbaka till Gud alla de meddelanden, som synas dig komma från honom, och bär åter och åter fram dem till honom, ända tills du är viss om att de verkligen äro från honom!» En otålig brådska för oss nästan alltid vilse. Ett skrytsamt framhållande af att Gud talar till oss är äfven ett osvikligt medel att nedtysta den gudomliga rösten.

. . . De meddelanden och varningar, Paulus i Ef. 6: 10—19 gifver oss om våra andliga fiender, äro af den allra största vikt för oss kristna att beakta. Vi borde i sanning hvarje dag bedja om att blifva frälsta från den onde, från ondskans andemakter i himlarymderna, från herradömena, väldigheterna och världshärskarna i detta mörker, från orena, kringirrande andar. Vi borde, när vi bedja Herrens bön, icke blott bedja: »Fräls oss ifrån ondo», utan, såsom orden ock kunna återgifvas: »Fräls oss från den onde!» Att orden så kunna tolkas, framgår af hvad som därpå följer: »Ty riket är ditt» — icke hans — »makten, äran och härligheten». Att de troende i allmänhet förbise, hvad Skriften tydligt talar om, och följaktligen försumma att bedja i enlighet med det ljus, som kastas öfver mängden af, makten och vaksamheten hos våra osynliga, andliga fiender, är anledningen till många olyckor, som Herren aldrig hade ämnat skulle inträffa, och till att många rent af affalla från den kristna tron.

Ett amerikanskt sändebuds omdöme om missionen i Kina.

(Ur A. M. Zeitschrift, maj 1906.)

Öfverste Ch. Denby, som under åren 1858—1898 var Förenta Staternas sändebud i Peking, har skrifvit en lärorik bok: »Kina och dess folk», utgifven 1906 af hans son efter faderns före bokens afslutande inträffade död. I denna bok har öfverste Denby utförligt uttalat sig om missionen i Kina. När han första gången kom till detta land, hade han många fördomar mot missionen, men ju närmare han lärde känna den, dess mer förändrades hans omdöme, och i sin bok går han skarpt tillrätta med »turister», som, utan att någonsin hafva satt sin fot inom en missionsstations område, likväl skrifva böcker, fulla af förmäten och orättvis kritik öfver missionens verksamhet.

»Absolut fullkomlighet», skrifver han, »existerar ingenstädes på jorden, men min bekantskap med missionärerna tvingar mig att gifva dem det högsta loford. Redan 1886 besökte jag personligen nästan hvarenda station vid kusten och sedermera äfven många stationer i det inre af landet. Jag kan därför såsom ett opartiskt vittne fälla mitt omdöme, och jag har kommit till den slutsatsen, att missionärerna i sitt lif äro sedligt rena, att deras hängifvenhet för arbetet är idealisk, att det finnes många omvända kineser, och att dessa genom missionärernas undervisning blifvit i moraliskt, intellektuellt och andligt afseende välsignade».

Vidare redogör författaren mer ingående och i detalj för de välgärningar, som missionen bevisat kineserna genom sin uppfostrande, litterära och medicinska verksamhet, samt visar, hurusom missionen är barmhärtighetens representant i Kina, och hvilket välsignelserikt inflytande den utöfvat med afseende på det kvinnliga släktets höjande. »Jag afundas icke», skrifver han, »den man, som ser allt detta, utan att hans hjärta röres af glädje och medkänsla för detta verk. Köpmannen bekymrar sig föga om kinesernas intellektuella och sedliga, ännu mindre om deras andliga förkofran» ... »Det är icke för den religion, som missionären förkunnar, som han angripes af pöbeln, utan emedan äfven han är en utländing; detta har år 1900 tydligen ådagalagt. Just när jag tänker på då timade oroligheter, måste jag säga, att de lämna de starkaste bevis för nödvändigheten af missionens fortsättande. Ett af de bästa medlen att förhjälpa Kina till uppnående af en verklig civilisation ligger i missionärens händer». — — — »Missionens osjälfviska arbete är en säker godtgörelse för all den myckna orättvisa, utländingarna begått mot Kina».

Ett tacksägelsebref från en kinesisk vicekonung till missionärerna i Mandschuriet.

Tientsin den 7 juli 1905.

Min käre d:r Christie!)*

Tillåt mig, Chilis vicekonung, att i den kejserliga kinesiska regeringens namn tacka Eder för den mänskovänliga och lägliga hjälp, som Ni låtit komma Mukdens och dess omgifnings hemlösa och utplundrade invånare till del, i det att Ni under det rysk-japanska kriget så ädelmodigt förskaffade dem föda, kläder och läkarevård. Jag hoppas uppriktigt, att Ni genom himmelens välsignelse skall blifva i stånd att fortsätta edert arbete bland kineserna, för hvilket Ni visat Eder vara så särskildt kallad genom den människokärlek, Ni ådagalagt. I den förhoppning, att Ni befinner Eder vid god hälsa, förblir jag med varmaste hälsningar

Eder uppriktige
Yuan Schih-Kai.
Vicekonung i Chili.

*) Missionsläkare i den Förenade skottska frikyrkans tjänst.

En indisk guvernörs omdöme om missionen i Indien.

Då engelska kyrkans missionssällskap 1902 firade sin årshögtid, höll guvernören öfver Punjab, sir M. Young, ett långt och mot missionen välvilligt tal, hvari han bland annat yttrade:

»Tag af hatten för den enklaste missionär! Det verk, han utför, är större än det, som utföres af någon annan klass af människor i Indien. Om hinduerna erhålla någon föreställning om hvad kristlig kärlek är, om de veta någonting om höga, osjälfviska motiv och själfuppoffring, så är det hufvudsakligen genom missionärerna, de lärt det. Vår maktställning i Indien beror mycket mer på folkets välvilja än på våra garnisoners styrka. Och att denna välvilja finnes, därför hafva vi till stor del att tacka den kristna missionärens vänliga och själfuppoffrande bemödanden vid hans umgänge med folket.»

Gamle läraren Chang.

»Den som söker, han finner.»

Jag skulle hos S. L:s lärare vilja introducera en gammal intressant man, som jag förr skrifvit något om. Jag »knäppte» honom en dag förra året, medan han var hos oss, och nu har jag den glädjen att visa, huru han ser ut. En gammal hederlig veteran är det. Hans ålder — som egentligen sitter i hans hvita skägg, ty till sättet är han icke gammal — ingifver respekt. Alla, som fått möta den gamle läraren, tala godt om honom. Han är en varm patriot, älskar sitt land och folk. Men han är en vidhjärtad patriot. Han sjunger ej på den vanliga visan: »Kina för kineserna, bort med utländingarna!» Härför är han alltför upplyst. Nej, han inser mycket väl, att hade det inte varit för dessa föraktade utländingar, som fara land och rike rundt för att sprida sanning och ljus, så kanske han ännu denna dag befunnit sig i mörkret. Fråga honom, får du höra! Låt honom själf få tala om sin historia! Chang kommer riktigt i sitt esse, när han får tala om, huru han först lärde känna sanningen, sådan den är i Kristus Jesus.

Nu berättar han: »För flera år tillbaka, 10 à 12 år sedan, kom en utländing med en hel börda böcker till min by i I-iang domsaga. Jag köpte en del af hans böcker och tog dem med mig hem för att läsa och begrunda

men lade dem snart ifrån mig, ty jag fann ej något värdefullt i dem. Efter en tid började jag dock läsa om dem igen, ty inte kunde väl människor komma resande tusentals mil och sälja böcker, som innehålla dumt prat. »Det är omöjligt», tänkte jag. Under det jag för andra gången begrundade böckernas innehåll, bröt ljuset in i min själ. Jag tyckte mig snart finna, att, hvad som stod i dessa böcker, ej var i någon strid med Konfucii skrifter. Därför kände jag, att jag med fullkomligt lugn kunde närmare studera dem. »Men när jag läst slut på dessa böcker, hvarifrån skall jag få flera?» frågade jag mig själf. Jag sökte få reda på, hvar utländingen för tillfället uppehöll sig. Men ingen kunde med visshet säga, hvar han var bosatt, ej heller hvar missionsstationen var förlagd, om icke möjligen i Sinngan.»

Låt mig nu få afbryta gamle Changs berättelse och, innan han kommer för långt, lämna några upplysningar, som han kanske har svårt att själf lämna, ty han är ej af den sortens människor, som älska att framhålla sig själfva.

Samma år, som kejsaren återvände till hufvudstaden och tog vägen öfver Honan-fu — det var det minnesvärda och för Kina så fasansfulla året 1900 — uppstod en bitter strid emellan folket, tillhörande I-iangs domsaga och den, som lydde under Sinngan. Båda domsagorna voro styrda af Honan-fu prefekt. Denna strid var blott ett förnyande af gammalt gräl. I-Kina, där järnvägarne ännu ej blifvit allmänna, måste folket vid tillfällen, då större tjänstemän flytta från en ort till en annan, släppa till sina dragare och vagnar, allt eftersom behofvet påkallar. Då blifva naturligtvis invånarne i de domsagor, genom hvilka de större farvägarne draga fram, särdeles hårdt anlitade. Nu ligga Sinngan vid den stora vägen Sian-fu—Honan-fu samt I-iang söderut i Lo-flodens dal. Under det stora muhammedanska upproret, då trupper måste transporteras västerut, kallades I-iang-folket att bistå Sinngan. En strid uppstod emellan dessa båda domsagor, som slutade så, att Sinngan måste gifva vika. I-iang förklarade sig villigt att i stället för fortskaffningsmedel årligen gifva en skatt, som skulle befria invånarne från att ha någonting med Sinngan att göra. Detta bestämdes såsom lag för framtiden.

Nu, när kejsarens utskickade kommo för att för rikets herre i Sinngan skaffa fortskaffningsmedel, befanns det, att Sinngans domsaga ej kunde fylla behofvet. »Kejsaren måste ha vagnar», hette det, »och hvad som stadgats rörande I-iang, måste upphäfvas». Magistraten i I-iang fick befallning att anskaffa fortskaffningsmedel och därmed hjälpa Sinngan. Nu träder gamle Chang fram på stridsskådeplatsen, och från denna tid räknar han sin storhetstid i världens tjänst.

Han var en man med upplysning, taktfull och beräknande. Alla hade förtroende och respekt för honom. I sin egen by räknades han som den förste, och snart skulle han i hela domsagan räknas såsom den störste.

Folket reste sig i en fruktansvärd strid emot sin mandarin och hotade att, om han ej toge sin befallning tillbaka, rifva ned hans bostad. Chang träder fram såsom folkets förespråkare men i syfte att stifta frid emellan mandarinen å ena sidan och folket å den andra. Han höll före, att, hvad som en gång stadgats som lag, skulle vara lag. Han misslyckades dock uti att få något samförstånd mellan de stridande parterna samt fängslades af mandarinen. Med dennes tillåtelse gick han emellertid ut till skarorna, som samlats utanför staden, samt bad dem flera gånger gå hem. Han ville göra det bästa, han kunde för dem, hos mandarinen. »Jag är gammal», sade han, »och hvad gör det, om de fängsla mig? Det är bättre, att en man lider för folket än att hela folket förgås». Han förmådde likväl ej lugna folket, utan detta hotade att jämna mandarinens bostad med marken, om han ej frigaf deras ädelmodige förespråkare.

Mandarinen insåg snart, att det var rådligast att försätta Chang på fri fot. Chang hyllades vid sitt frigifvande såsom en segerrik hjälte och bars under jubel omkring af folket. Härmed slutade striden mellan folket och magistraten men ej för Chang.

Sedan kejsaren passerat Honan-fu, och allt blifvit lugnt igen, kallades Chang att infinna sig hos prefekten i Honan-fu. Denne, som var en mycket listig man, hade haft sina ögon på Chang men afvaktat ett lämpligt tillfälle att få näpsa honom. Chang kallades, som sagdt, till Honan-fu men under en falsk föreändning, för att ej folket skulle hindra honom att resa. Nu började det se mörkt ut för gamle Chang. »Är det ni, som uppviglar folket emot dess styresmän»? frågade prefekten. Chang ansåg sig själf såsom förlorad — han fruktade det värsta. Rykten om Changs fängslande nådde hans vänner i I-iang, och bland folket insamlades en stor summa penningar för hans friköpande. Helt hastigt förändrades emellertid utsikterna för Chang därigenom att det blef mandarinombyte i Honan-fu. Hans dom var dock redan fälld, och dokumenten voro för att stadfästas på väg till hufvudstaden. Han var dömd till landsförvisning för lifstiden.

Nu kom en mildare man till makten i Honan-fu, och hos honom anhöll Chang om nåd. Han lyckades också utverka ett lindrigare straff för Chang, så att denne undslapp med förlusten af sin läraregrad.

Det var under denna tid, då Chang satt i Honan-fu och väntade på sin doms stadfästande, som han kom i beröring med kristna. Evangelisten Kung hade nämligen kort förut kommit till denna stad och där upprättat en liten predikoverksamhet. Hur underligt hade icke Herren ledt Changs steg och på en väg, som han minst tänkt sig, fört honom dit, där han skulle finna, hvad han sökte.

Men nu låta vi honom själf fortsätta sin berättelse:

»Då jag satt i Honan-fu under rannsakning, kom jag i beröring med herr Kung, som förklarade för mig skillnaden emellan de olika lärorna. Jag hade hört, att den »engelska» läran skulle vara god men den »franska» ond. Sedan jag hört efter, hvilken lära som predikades i Sinngan, vågade jag ej gå dit, ty det var ej den engelska. Jag hörde, att det också i Yungning fanns missionärer, men emedan de ej predikade den »engelska läran», vågade jag ej heller begifva mig dit. Herr Kung förklarade nu för mig, att man ej behöfde göra skillnad emellan de olika rikenas religioner, utan emellan hvad som är sann och icke sann lära. »Vi skilja på Jesu lära och den katolska läran», sade Kung. Nu förstod jag mitt misstag. Jag hade under dessa år sökt efter den »engelska läran», och hvad jag i min okunnighet sökt efter, hade Herren låtit mig finna. Hvad Jesu lära lärer, är hjärtats omvändelse och sann tro på Gud, uppenbarad i ord och gärning. Jag hade hela mitt lif läst Konfucii skrifter, men inför Bibelns sanningar förslå de ej att till-

fredsställa en hungrande själ. Jag hade funnit, hvad jag sökt. Nu önskade jag intet hellre, än att hela mitt hem och min by ville omvända sig och tro på den lefvande Guden».

Så långt ha vi fått höra Changs vittnesbörd. Vi anställde honom sedan för några månader såsom vår privatlärare, men till följd af njurlidande har han måst återvända till sitt hem. För något öfver ett år sedan intogs han genom dopet i den kristna församlingen. Hans enda längtan är att få förkunna evangelium. Hans vittnesbörd är fullt af lif och kraft samt öfverbevisande och till hjärtat gående.

E. O. Beinhoff.

Från hemarbetet.

En varm missionsvän, *Karl F. Oxelqvist*, verkstadsarbetare i Huskvarna, ingick den 21 april i sin Herres hvila i en ålder af 75 år.

KARL F. OXELQVIST.

Sedan många år tillbaka intresserade han sig för Svenska Missionen i Kina. En och annan af S. L:s läsare har kanske fäst sig vid, att i redovisningen då och då bland gåfvomedlen stått infördt: »Till min lilla familj i Kina». Det var vännen Oxelqvist, som så benämnde en evangelist, en lärare och en skolgosse, som han underhöll ute i Kina. Hur kunde han icke också *bedja* för missionen! »Näst Kristus», har en af hans närmaste yttrat om honom, »älskade han och sysselsatte han sig mest med missionen». Missionstidningen läste han flitigt, och innerligt gladde han sig, när han själf fick bref från någon af missionärerna. I sitt testamente har han äfven så kärleksfullt ihågkommit missionen.

Den hemgångne var en ovanligt anderik man, och icke underligt, ty han umgicks ju så mycket med Gud i ordet och bönen. Djupt anlagd, som han var till naturen, trängde han djupt in i ordets sanningar, och många voro de, som hos honom sökte vägledning, råd och tröst. Äfven som arbetare i söndagsskolan var O. till stor välsignelse.

I 49 år vandrade han med Gud, och med den Osynlige likasom för ögonen härdade han ut. Hans sista sjukdom var icke förenad med några svårare plågor, utan hans krafter aftogo blott alltmer. De sista ord, han uttalade på jorden med ett skimmer af ljus öfver sitt ansikte, voro:

»Snart är jag hemma och står för tronen.
Hvad gör det då, om solen mig har brändt?»

Stor var i de troende Huskvarnavännernas krets saknaden efter den bortgångne. Hvad många kände, däråt gafs äfven uttryck i verser, som upplästes vid hans graf, och hvarur vi tillåta oss anföra några:

Du kämpat har, och slut är arbetsdagen.
Likt trötta hjälten uti ro du hvilar ifrån striden tagen
Uti hans famn, den öppna, vida,
För hvilkens ära du sökt strida.

I långa tider Herrens vän du varit har,
Och mer än en till dig sett upp som till en far.
Du andarna så noga pröfvat
Och falska tröstegrunder ifrån många röfvat.

En man af gamla stammen var du väl
Med kristendom, hvarom du äfven kunde gifva skäl.
Och den, som sådant ville spörja,
Fick reda på, hur han för själen borde sörja.

Du mången velat rädda ifrån evig död,
Och mången är, som du har hjälpt i kroppslig nöd,
Där ock din vänstra hand ej vetat af,
Hvad som med höger hand du villigt gaf.

Du somnat in så ljuft uti den famn,
Där ofta du likt seglaren har funnit hamn.
Och nu du hvilar, tills jag åter ser
Dig i det land, där vi ej skiljas mer.

Brefafdelningen

Honan-fu den 23 mars 1907.

I går återkom jag från ett par veckors besök i Yungning, där vi hade en bibel- och läskurs, hvari 15 kvinnor och 4 gossar deltogo. Det var i sanning rörande att se deras flit och allvarliga bemödanden att lära samt höra deras böner till Gud att öppna deras hjärtan för ljuset och sanningen. Särskildt en kvinna, för hvilken allt var nytt, deltog i undervisningen med det största intresse. Ännu förra året vid denna tid visste hon intet om frälsningen i Kristus Jesus. Hela familjen, bestående af man, hustru och en liten flicka,

voro då angripna af en svår sjukdom och, såsom de själfva säga, besatta af onda andar. På deras begäran kommo tvänne kristna från en grannby för att bedja för dem. Gud hörde deras bön, de blefvo alla friska, och från den stunden var deras beslut fattadt att följa Jesus.

Vi hade det härligaste vårväder, men just ett par dagar innan vi skulle bryta upp, började det åska, och ännu medan åskvädret pågick, blef det ett riktigt snöfall, som varade i två dagar, så att snön låg djup på marken och taken. Detta försvårade ju mycket vår hemfärd, men vi tackade dock innerligt Gud och hälsade det hvita snötäcket såsom ett nådens budskap från honom, ty på månader hade det ej regnat, och hvetebrodden började gulna, så att missväxt hotade. Och hvad missväxt i år skulle innebära, kan man lätt tänka sig, då oro redan råder i sinnena och rykten gå om ett allmänt uppror. Men god är Herren, evig är hans nåd. Han låter sin sol uppgå öfver onda och goda och låter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga.

— — — Här äro vi alla krya, och allt är lugnt i staden och häromkring. Våren kommer, och det växer, så att man ser det dag för dag, och syrenerna knoppas i vår lilla trädgårdstäppa. Det är en härlig tid, innan det blir alltför varmt.

— — Gud är mäktig att låta all nåd öfverflöda till eder.

I Herren varmt tillgifna

Ebba Burén.

* * *

Ishi, april 1907.

Så har nu redan en fjärdedel af detta år gått tillända. Ingen särskild större händelse har inträffat inom vårt distrikt, utan allt har gått sin jämna gång lugnt och stilla. Man fruktade ju, att den oro, som i början af året rådde i Shensi, och af hvilken vi fingo ett dyrbart minne i Tungchow missionsstations förstöring, äfven skulle sprida sig hit. Vår alltid vaksamme mandarin i staden vidtog emellertid de mått och steg, han kunde, sände ut kunskaskapare hit och dit och frågade oss, hvad vi visste om utsikterna, allt för att vara redo för alla eventualiteter. Men allt förblef lugnt, och vi fingo i ro och stillhet fortsätta vårt sånings- och vattningsarbete.

Pei-chuang är fortfarande vår bästa åkerteg. Det finns många stenar att bryta upp där, men där finns också god, djup matjord att så uti. Det är, som broder Andrew E. en gång sade vid hemkomsten därifrån: »Det är många fel och skröpligheter bland de troende där, men man känner, att det är ett Guds folk, man talar till, man förnimmer andegemenskap med dem och mottaglighet för ordet.»

Utom de regelbundna besöken på denna plats af oss missionärer och infödda bröder, höll Andrew Ericsson där på våren en 3 veckors bibelkurs. Syster Emma Andersson gjorde ock ett besök där, innan hon afflyttade till Hoiang och höll därvid en bibelkurs för kvinnor. Jag är så glad öfver båda dessa kurser, det är arbete, som man med skäl kan vänta frukt af. Ledsamt nog var Andrew klen redan vid resan till Pei-chuang — och så mycket sämre blef han där, att han måste bestämma sig för att följa med våra konferensbesökande bröder till kusten för att se, om en tids vistelse vid Chefoo kunde stärka honom. Därmed har han lämnat ett kännbart tomrum efter sig både i arbetet och i umgänget. Bedjen för honom, att Herren snart för honom åter hit med hälsa och krafter!

Skolor, kurser, undervisning börja mer och mer bli vår missions lösen, och det är utan tvifvel af Gud — då nämligen allt just afser en bättre kunskap om honom, en lefvande lärdom genom ordet och Andens ledning. Jag har också här i staden haft en liten kurs för troende män, både döpta och katekumener. Vi sysselsatte oss härvid uteslutande med läsning af bibeln, läste innantill, ströko under och samtalade om det lästa. Det var till verklig, ömsesidig uppbyggelse. Det är en innerlig glädje att så få sitta med ordet framför sig och med sökande, frågande själar omkring sig. Där framställas många frågor om saker, som man tycker äro nog så enkla och lätta att förstå, men också många, som visa mycken eftertanke och djupsinnighet. Vi behöfva emellertid mer hunger och törst efter ordet, för att dessa kurser skola bli, hvad de borde vara. De kristna ha ännu icke lärt sig inse deras vikt och betydelse. Ja, det är ganska svårt att få deltagare i en sådan kurs, äfven då man består dem fri kost. Må Herren kalla ut sina egna vittnen! Låtom oss ifrigt bedja om infödda medhjälpare.

I *Suenchuang-kretsen* har det blifvit litet mer lif än förut. Herren har där användt vår unge medhjälpare Liu-iang-tsai. Den opieasyl, han haft, har fått vara till välsignelse äfven för församlingens stärkande. Flera personer ha blifvit kraftigt påverkade af ordet. Men en elak, trätlysten kvinna, som dock bekänner sig vilja tro på Gud, och som bor alldeles intill asylen — kapellet, har varit till stort hinder i arbetet. Många ha förklarat sig icke vilja besöka gudstjänsterna blott för hennes skull. Och i själfva byn, där hon är alltför väl känd, är det ingen, som vill tro på vår lära. Det har sett ut, som skulle denna kvinna alldeles utestänga välsignelsen. Men så kom ägaren till det hus, vi hyrt, och bad att få återtaga det mot den lämnade inteckningssumman; han skulle nämligen sälja huset. Vi betraktade detta som ett svar på våra böner. Något annat val än att flytta hade vi icke heller, ty själfva kunde vi icke köpa huset. Alltså återlämnades det mot den ursprungliga lösesumman, omkr. 90 kr., och vi voro fria från det obehagliga grannskapet men stodo också utan samlingshus. Vi kommo nu öfverens, att församlingen turvis skulle mötas i de olika hemmen och en gång i månaden samlas med vännerna i Pei-chuang, $^3/_4$ sv. mil därifrån. Detta till en början. Vi hoppas, att Herren efter hand ger oss ett hus att samlas i.

Mitt sista besök i Suen-chuang var d. 24 febr. Då fick jag predika för fullt hus, och vi hade mycket godt omkring Guds ord.

Våra öfriga utstationer eller »kretsar», *Lin-chin* och *Chang-chuang*, ha ej låtit tala om sig så mycket. Opieasyler ha af infödda bröder varit öppnade på båda ställena men utan stort tillopp af patienter. Några sökare efter sanningen ha dock kommit till äfven på dessa platser.

Det är nästan en fara, att hufvudstationen blir försummad för utstationernas skull, särskildt hvad söndagsgudstjänsterna beträffar. Nu i synnerhet, då jag är ensam manlig missionär, måste evangelisten oftast leda mötena här hemma, under det jag är på besök på landet. Det duger nog att sända en infödd broder ibland, men dröjer det länge, innan missionären kommer på besök, så är det

icke bra; då blir det lätt mummel af. På samma gång vi bedja om en skara infödda medarbetare, få vi icke glömma våra egna glesnande led. Gifve Herren oss en Jakob Bölling igen, och gifve han oss ersättning för de systrar, som gått öfver till andra fält eller på annat sätt lämnat platsen tom!

Våra bokspridare göra ett godt arbete. De äro ett slags resande evangelister. Visserligen är det ej lätt för dem att sprida så stort antal skrifter, som vi skulle önska. Det är så många ursäkter, som förebäras, såsom: »Jag kan inte läsa», »jag har inga pengar». En tredje sätter boken till näsan och luktar på den: »Usch, det är ju alldeles tydligt gift i den trycksvärtan, ett gift, som förvrider sinnet, och gör, att man gifver sig utländingen i våld! Nej, tack! Po jao, jag vill icke ha den.» Oaktadt alla motigheter har det dock lyckats bröderna att under första kvartalet i år sälja omkring 500 ex. bibeldelar och traktater. Jag hoppas, att det finns vänner, som särskildt vilja frambära dessa arbetare i bön inför Gud. Deras arbete är ett viktigt, banbrytande arbete.

Slutligen bedja vi att alla få vara inneslutna i vännernas hågkomst inför Herren: Agnes Forssberg, hennes flickskola på 13 elever och hennes arbete bland kvinnorna; vår gosskola med 16 lärjungar, evangelisternas marknads- och gatupredikningar, samtal med besökande på stationen m. m. Bedjen, att Guds ord ej må vara bundet eller bli hindradt!

Ringe brodern
Axel Hahne.

* * *

Kaifeng-fu, Honan, Kina d. 2 maj 1907.

Kära vänner!

Då 4 månader af 1907 nu gått till ända, vill jag sända ett bref, som jag hoppas skall få påminna om sjukhusarbetet i Kaifeng-fu och mana till fortsatt bön och tacksägelse.

Efter det kinesiska nyåret (i februari) har antalet besökare stadigt tilltagit. Bland kvinnorna växer synbart förtroendet för oss. Många flera komma nu än förr och äro villiga att underkasta sig äfven allvarliga operationer. De två rum, som tillsvidare äro afsedda för dem, äro ständigt upptagna, och det har varit till stor uppmuntran för min hustru och fru Carr i deras andliga verksamhet att se åtskilliga af dessa kvinnor lämna sig åt Herren. Ett stort antal damer från staden ha kommit på besök till vårt hem och visa mycken vänlighet.

I männens afdelning på sjukhuset äro salarne ibland så fulla, att vi måste ordna bäddar på golfvet.

D:r och fru Carr bo för närvarande i en del af sjukhuset, som är afsedt för sjuksalar, emedan det icke finnes någon lämplig läkarebostad för dem. Detta är ett behof, som vi måste göra kunnigt för Herren.

Sjukhusets mottagningsrum användes två gånger dagligen för andaktsstunder. D:r Carr och jag leda morgonmötena hvarsin vecka. Aftonmötet ledes fem gånger i veckan turvis af våra kinesiska assistenter. Att de sålunda hvar och en blifva ansvariga för ett möte en kväll i veckan har visat sig af det största värde, då det hos dem utvecklar gåfvan såsom talare samt drifver dem att studera Guds ord på egen hand och med nytt intresse. De tillväxa synbart i nåden och äro verkligen angelägna om de personers andliga väl, som omgifva dem. Det är *en innerlig åstundan att vinna själar för Herren*, som vi längta att få se. Bedjen, att vi ständigt och ihärdigt må söka själar!

Våra hjärtan uppmuntras af den tydliga framgången i arbetet. Söndagens gudstjänster äro betydligt mer besökta än förr. En hel del af de nya åhörarne äro en direkt frukt af sjukhusarbetet. Vi uppmana alltid patienter att medtaga någon vän till sjuksalen. Detta tjänar ett dubbelt ändamål. Dels försvinner fruktan att lämnas ensam bland oss, dels få *två* tillfälle att höra evangelium i stället för *en*. Det är uppmuntrande att sedan se både patienter och deras vänner komma till våra gudstjänster. Då man tänker på den bitterhet och det motstånd, som de därigenom ådraga sig, är det en icke ringa anledning till tack och lof, att de våga komma till Guds hus. En dag hade jag tillfälle att bevittna, hvilket motstånd, som ännu finnes. En patient började tala under kloroformeringen. »Flera månader», yttrade han, »ha mina vänner besvurit mig att ej gå till de *utländska hundarna*, men slutligen beslöt jag att gå, jag vill blifva botad.»

Sjukhusets inflytande gör sig gällande inom ett sig alltmer utvidgande område. Patienter komma hundratals kinesiska mil för att rådfråga oss, och åter hemma berätta de om arbetet här. Vi ha låtit införa en annons om sjukhuset i en kinesisk kalender, som är vida spridd. Vi vore tacksamma för edra förböner i några särskilda fall, som jag här vill nämna:

1:o. 5,000 soldater bo i kasernen i vår omedelbara närhet. Alla försök att inkomma i denna ha hittills varit fruktlösa. Ett par gånger har jag anhållit om tillåtelse att visa mina scioptikonbilder men erhållit ett nekande svar. Vi fälla dock ej modet. Flera soldater komma som patienter, och ett par af dem synas verkligen hafva mottagit ordet i tro.

2:o. Vi ha stort behof af en evangelist för sjukhuset. Våra assistenter göra ett godt evangeliskt arbete men äro oftast upptagna af sjukvården. Evangelisten i staden kommer emellanåt till vår hjälp, men vi önska få en man, som kan egna sig helt åt detta arbete. En af våra assistenter, endast 18 år gammal, har goda predikogåfvor. Jag hoppas och tror, att han har ett välsignelserikt lif framför sig.

För närvarande är d:r Carr i Shanghai vid hundraårskonferensen. Själf har jag varit sjuk 14 dagar i blindtarmsinflammation. Arbetet har det oaktadt icke afstannat. Vår förste assistent har skött den medicinska afdelningen och utfört en hel del operationer. Han har visat sig vara en dugande och pålitlig medhjälpare och har tillvunnit sig förtroende. För 5 år sedan hade han ingen kännedom om sjukvård. Tacken Gud för denna början!

Arbetet under detta år ter sig som följer: 200 operationer af alla slag ha företagits sedan januari (16 veckor). Sjukbesök mottagas 4 dagar i veckan, måndagar och torsdagar kvinnor — tisdagar och fredagar män.

Jan.	305	män		55	kvinnor.
Febr.	179	»	kin. nyåret	83	»
Mars	413	»		155	»
April	619	»		198	»
	1,516			491	

Inalles 2,007 sjukbesök. Hvar patient betalar 50 cash (omkr. 12 öre).

Under de gångna 4 månaderna ha 10 patienter öfvergifvit afgudadyrkan och, som *vi tro, öfverlämnat sig åt Herren.* Hade de icke kommit till sjukhuset, skulle de måhända aldrig fått höra sanningen. Evangelier, »Trons grundsanningar» och »Kristens resa» läsas af många. Må utsädet bära frukt i dagar, som komma! Scioptikonbilder ha förevisats för skaror i staden och i byarne.

Inflytandet från Västern gör sig gällande. Genom gatudränering och ordentliga vägar utträngas numer de ohälsosamma förhållanden, som fordom rådt. Vi ha ändtligen kommit i förbindelse med den yttre världen genom järnvägen. Särdeles bekvämt! Det blir numer en lätt sak för vänner därhemma att besöka oss. Hvem vill komma? Hållen på att bedja, att vi må verka, medan dagen varar! Vi räkna på edert deltagande i evangelium och förblifva, med eder genom de bästa band förenade,

G. Whitfield Guinness och *Jane Guinness*
född af Sandeberg.

Strödda meddelanden.

Enligt *Evangeliska Fosterlandsstiftelsens* nyligen utkomna årsberättelse för dess 51:sta verksamhetsår bedrifves såsom under föregående år *hednamission* i *Ostafrika* och *Centralindien* samt *sjömansmission* i *åtta utländska hamnstäder.*

På det *ostafrikanska* missionsfältet äro de svenska missionsarbetarne 42 till antalet, däraf 24 män, af dem 15 ordinerade, och 22 kvinnor, af dem 14 gifta samt 62 infödda medarbetare, 58 män, af dem 3 ordinerade, och 4 kvinnor. Församlingsmedlemmarna äro 1,122, af dem 452 nattvardsberättigade, skolorna 36 med 858 lärjungar, barnhemmen 3 med tillsammans 169 barn. Under året hafva 125 personer erhållit dopet.

På det *indiska* missionsfältet verka 52 svenska missionärer, 21 män, af dem 17 ordinerade, och 32 kvinnor, af dem 19 gifta, samt 95 infödda arbetare, 63 män och 32 kvinnor. Församlingsmedlemmarna äro 1,243, af dem 619 nattvardsberättigade. I de 2 barnhemmen fostras 316 barn, skolorna äro 24 med 768 lärjungar, hvartill komma omkring 462 söndagsskolbarn. Under året ha 79 genom dop upptagits i församlingen.

Sjömansmissionens arbetare äro 12, däraf 9 ordinerade.

Inkomsterna för den utländska missionen hafva under året uppgått till 555,836: 83, utgifterna till 560,010: 22.

I Svenska Missionsförbundets årsberättelse för dess 29: verksamhetsår meddelas angående den utländska missionen, att arbetsfälten äro följande: *Kongo, Central-Kina, Kinesiska-Turkestan, Kaukasien, Persien, Petersburg, Sunderland* och *West-End i London.* (På de tre sistnämnda platserna bedrifves sjömansmission och mission bland skandinaver).

I *Kongo* är de svenska missionsarbetarnas antal 30, 15 män och 15 kvinnor, de infödda medhjälparnas 66, däraf 2 kvinnor. Stationerna äro 7 med 86 utstationer och 1,368 församlingsmedlemmar, däraf 229 under året döpta. Skolorna, 96 till antalet, besökas af 3,364 lärjungar, däraf 1,713 gossar och män, 1,171 flickor och kvinnor samt 480 söndagsskolbarn. Bland de infödda ha under året kr. 1,500: 45 insamlats i kollektmedel.

I *Central-Kina* äro missionsarbetarna 19, 10 män och 9 kvinnor, de infödda medhjälparna 32, däraf 5 bibelkvinnor, stationerna 5 med 21 utstationer, församlingsmedlemmarna 642, däraf 116 under året döpta, skolorna 12, besökta af 175 gossar och 119 flickor. De behandlade sjukas antal uppgår till 1,757, och inom församlingarna ha kr. 879: 57 insamlats i gåfvomedel.

Utrymmet medgifver oss icke att redogöra för de öfriga fälten. Vi vilja endast nämna, att Sv. Missionsförbundet f. n. på sina olika fält har omkr. 115 missionsarbetare.

Dess inkomster förlidet år för såväl den utländska som inländska missionen uppgingo till kr. 440,390: 27. Utgifterna för den utländska missionen belöpte sig till 234,013: 84.

Missionslitteratur.

Af Svenska Missionsförbundet har nyligen utgifvits följande broschyrer:

Ett och annat från Kinesiska Turkestan (Västra Kina). Af L. E. Högberg, pris 50 öre.

Mörka skuggors land af Eva Sköld, pris 60 öre.

Ljusglimtar i mörkret af Eva Sköld, pris 50 öre.

I förordet till den förstnämnda broschyren, som är skrifvet af baron *Erland Nordenskiöld,* heter det bland annat: »Att på några få sidor fullständigt beskrifva ett kulturfolks seder och bruk är omöjligt. Den broschyr, som missionär Högberg här gifver åt sina missionsvänner, och åt andra, är dock så rik på fakta, att den, som ej särskildt vetenskapligt vill studera förhållandena i Kaschgar, där bör finna all den kunskap, han önskar erhålla.

Skulle allmänheten tycka, att missionen i Kaschgar ej hittills haft stor framgång, måste den ännu mer beundra de män och kvinnor, som icke låta sig nedbryta af svårigheterna, utan som arbeta lika ihärdigt i tron på sin saks seger.»

Skriften *Mörka skuggors land* skildrar i ett ordnadt, sammanhängande helt folklifvet i Kina. Den är skrifven på ett tilltalande sätt och gifver en god inblick i såväl de lägre klassernas glädjefattiga lif som mandarinernas och de kejserligas öfverdådiga och ceremoniösa lefnadssätt.

Ljusglimtar i mörkret lämnar åtskilliga bilder från Svenska Missionsförbundets arbete i Kina.

Alla tre broschyrerna äro i hög grad läsvärda, och säkerligen skola de bidraga till att väcka ännu större intresse för den mission, som af svenska missionärer utföres bland Österns millioner.

Missionskarta.

För missionsvänner, som önska erhålla en god karta öfver Kina, omnämnes, att å Sv. Missionens i Kina exp. Malmtorgsgat. 8, Stockholm, tillhandahålles en af Kina Inlandmissionen utgifven karta till ett pris af 1: 50 (postportot inberäknadt).

Den etnografiska Missionsutställningen

hålles öppen

hvardagar kl. 1—4 e. m.
söndagar kl. 1—6 e. m.

Vetenskapsakademiens Hörsal, Drottninggatan 96.

Afgift 50 öre, för barn 25 öre.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 15 Juli 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

F. d. Mandarinen Suans hustru i Honan-fu. (Se sid. 39).

Innehåll:

Sju ädelstenar ur en kristens skatteskrin. — Minnen och intryck från den protestantiska hundraårskonferensen i Shanghai 1907. — En af de heliga i Kina. — Brytningstid i Tungchow-fu. — Brefafdelningen. — Redovisning. — Den etnografiska Missionsutställningen.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Sju ädelstenar ur en kristens skatteskrin.

En betraktelse öfver Ps. 91: 14.

af dr *Cuyler.*

Om jag älskar och tjänar Herren, hvad skall jag få därför? Detta är i viss mening en berättigad fråga, och i de sista verserna af Ps. 91 finner jag svaret. Orden lyda så: »Han håller sig intill mig, därför skall jag befria honom; jag skall beskydda honom, därför att han känner mitt namn. Han åkallar mig, och jag skall svara honom; jag är med honom i nöden, jag skall rädda honom och låta honom komma till ära. Jag skall mätta honom med långt lif och låta honom se min frälsning».

Här äro sju löften gifna åt den, som lefver ett lif, helgadt åt Gud, och de utgöra sju ädelstenar i en kristens skatteskrin. Vill du, min läsare, betrakta dem, tills du inser deras härlighet, tills du börjar längta efter dem, och vill du tillika bedja Guds Helige Ande hjälpa dig förvärfva dem? Dessa sju härliga löften gälla blott dem, som hålla sig till Herren, som hafva honom till föremål för sin kärlek, som gifva honom sina hjärtan. Hvad gifver han då i utbyte?

1. Hans första gåfva är: »Jag vill befria honom» eller med andra ord: Jag vill rädda honom från syndens herravälde och djäfvulens makt. Vår väg genom denna värld går genom många försökelser; ofta är marken under våra fötter så osäker, som vore den fulladdad med minor. Vi möta såsom Josef och David frestelser till sinnlig lusta, såsom Daniel frestelser till feghet, såsom Petrus frestelser till självförtroende. Men Jesus Kristus kommer oss till hjälp. Det finns ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus. Det innebär, att vi ha full förlåtelse för alla våra synder, att vi hafva en full förlossning. Ju större vårt tomma käril är, dess större och rikare blir den nåd, som fyller det. Herrens återlösningsverk räcker, ända till dess vi komma hem till honom i himmelen, och då vi därifrån blicka ned på den farliga väg, vi färdats, skola vi jublande prisa hans försoningsblod och hans nåd, som återlöst oss. Ett helt århundrade skall ej räcka till att tacka och lofva honom. Och skulle vi från ofvan kunna blicka ned i helvetet och pinan, huru skulle vi då ej fyllas af den djupaste tacksamhet öfver den stora räddning, som vederfarits oss.

2. Den andra gåfvan, som är oss utlofvad, är trygghet. Gud säger: »Jag skall beskydda honom». I forna tider sökte man skydd i fästningar, hvilka voro uppförda på otillgängliga höjder. Gud är det fäste, till hvilket den rättfärdige löper, och där han varder beskärmad. Om vi i tro omfatta Jesus Kristus och förbinda vår svaghet med hans kraft, skola vi få erfara en underbar känsla af trygghet. Vi veta, på hvem vi tro, och äro vissa, att han förmår förvara det, vi anförtrott honom.

Jag tillbringade en gång en natt i det befästa klostret Mar Saba. Jag hörde därvid, hur schakalerna tjöto i Kidrons dal, och jag såg beduinerna smyga omkring klostermurarna, men jag var trygg. Så kunna äfven Guds barn, gömda i återlösningens fasta borg, utan fruktan höra tjutet af satans schakaler. Ja, fienden kan smyga omkring oss utanför, hur mycket han vill. Vi äro trygga på klippan. Men åt den trolöse, som lättsinnigt lämnar fästet, har Gud ej gifvit något löfte.

Hvarje troende har i sitt lif erfarit Guds beskyddande makt. Då en skara skottska kovenanter irrade omkring i bergen, förföljda af fienderna, bad deras anförare: »Herre, kasta en flik af din mantel öfver din arma, åldriga Saunders och öfver dessa dina elända får! Strax bredde sig en tjock dimma öfver sällskapet och dolde dem för deras förföljare.

3. Detta leder oss att tala om det tredje härliga löftet: »Han åkallar mig, och jag skall svara honom.» Huru nära förbundna äro icke här åkallan och svaret, bönen, som stiger upp, och bönhörelsen, som kommer ned. Jag tror ej, att en sann kristen, som bedit en rätt bön i den rätta anden, blir utan svar. Hafva vi vår lust i Herren, så är det hans lust att gifva oss, hvad vårt hjärta begär. Det behagar vår Gud att gifva sina gåfvor åt dem, som hafva sin lust i hans goda och visa vägar. När vi bedja om hans välsignelse, måste vi äfven bereda väg för denna, att icke vårt lifs gärningar må stå i motsägelse till våra läppars bön. Genom vår bön draga vi i klocksnöret, och Spurgeon har rätt, då han säger: »Den som med frimodighet och uthållighet ringer i Herrens öron, han vinner seger».

4. Huru älskligt klingar ej det fjärde löftet för vårt öra: »Jag är med honom i nöden». I nöd, detta så allmänna onda i mänskligheten, hafva äfven Guds barn del. Det första ljud, som det lilla dibarnet gifver ifrån sig, är en kvidan af obehag, af smärta; det sista på dödsbädden är en suck af smärta. Men under det bristande hjärtat och den försmäktande anden sträcker Gud sina eviga armar. Jesus säger till oss: »I världen hafven I betryck», men han säger också: »I mig hafven I frid». Icke ens nödens tyngsta börda förmår krossa en sann kristen, hvilken i fri kärlek har underordnat Gud sin vilja.

Välsignad vare den tuktan, som sänker våra lifs rötter djupare i Jesus! Välsignad vare den storm, som skakar de gyllene frukterna från vårt lifsträds grenar! Solskenet framlockar ofta giftiga ormar, men under stormen speja vi ifrigt efter honom, som öfver vågen närmar sig oss, och som hälsar oss med sitt: »Varen vid godt mod! Det är jag; rädens icke!»

5. Nästa löfte talar t. o. m. om befordran: »Jag skall låta honom komma till ära». Men hur? Genom rikedom och världsliga intriger? Alls icke. Nej, på en mycket bättre väg. »Eder har jag kallat vänner», säger Guds högtlofvade Son.

Mästarens leende gifver oss en inre glädje, som världens bifallsstormar aldrig kunna gifva. »Hvar och en, som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag bekänna inför min Fader, som

är i himmelen». Då en marskalk i Frankrike låg döende på slagfältet, hängde kejsaren på honom hederslegionens storkors, och den gamle soldaten skildes från detta lif med ett glädjestrålande ansikte. Men hvad är väl detta i jämförelse med det löfte, som gäller äfven den ringaste af Jesu lärjungar: »Var trogen intill döden, så skall jag gifva dig lifvets krona»! Hvilken underbar befordran äger ej rum däruppe i himmelen, då mången förgäten och försummad Lasarus från källarhålorna eller vindskuporna härnere på jorden upptages i konungars Konungs familj, då mången utarbetad banbrytare på missionsfältet, som här aldrig blef belönad, där får sitt glänsande diadem! Fröjda dig min broder! Äfven din tur kommer. »Den, som tjänar mig, honom skall min Fader ära». Vi skola varda präster och konungar inför Gud.

6. I forna tider betraktades ett långt lif såsom ett särskildt bevis på Guds välbehag, och det är visst, att lydnad för de lagar, Gud föreskrifvit angående kroppens vård, vanligen bidrager till lifvets förlängande. Men det här åsyftade löftet: »Jag skall mätta honom med långt lif» innebär mer än blott och bart en tidsbestämning. Därmed betecknas ett lif tillräckligt långt att nå fram till lifvets högsta mål. Lefde du och jag länge nog att utföra det, hvartill Gud skapat oss och Kristus återlöst oss, skulle ej det vara oss nog? Hvem skulle begära mer? Lifvet kommer att värderas efter våra gärningar, icke efter dess större eller mindre tidslängd. I nådens morgontimmar når ofta mången ung själ sin fulla mognad till skörd.

7. Det sista löftet är själfva kronjuvelen: »Jag skall låta honom se min frälsning». Ordet frälsning betyder här icke återlösningens gärning utan dess mål, och detta är det eviga lifvet. Uttrycket »låta se» betyder egentligen »med fröjd skåda». När en troende själ betraktar den härlighet, som Herren beredt henne, kan hon i salig hänryckning utropa: »Jag skall skåda ditt ansikte i rättfärdighet; när jag uppvaknar, vill jag mätta mig af din åsyn». Detta sista löfte slår en brygga öfver afgrunden och sträcker sig in i de heligas arfvedel i ljuset.

Vi skola än en gång uppräkna våra juveler och därvid söka återgifva Skriftens uttryck så ordagrannt som möjligt: »Om någon skänker mig sin kärlek, skall jag rädda från fara. Jag skall skydda honom i ett fäste, ty han känner mitt namn. Han skall ropa till mig, och jag skall höra hans bön. Jag är när honom i hvarje nöd. Jag skall förlösa honom och med min nåd ära honom. Han skall lefva så länge, att han blir mättad, och därpå skall han med fröjd skåda sin eviga salighet».

Här äro sju härliga löften om, hvad vår kärleksrike Gud vill göra för oss.

När vi på grund af Jesu återlösande och förnyande nåd nå vårt himmelska hem, skola dessa sju härliga löften i deras fulla uppfyllelse stråla inför tronen såsom sju gyllene ljusastakar.

Minnen och intryck från den protestantiska hundraårskonferensen i Shanghai 1907.

De sista dagarna i april och de första i maj bevittnade en samling af missionärer i Shanghai, till antalet större, än hvad någonsin förut varit fallet.

De kommo från alla delar af kejsarriket, och inberäknadt de, som kommo från andra länder, uppgick antalet till närmare ett tusen personer. Det var de protestantiska missionärernas tredje generalkonferens, som gaf anledning till denna stora samling. Tidpunkten var särdeles väl vald, ty det blifver i höst jämt ett hundra år, sedan dr Robert Morrison, den första protestantiska missionären i Kina, landsteg på dess kust.

Hade icke boxarupproret medfört en så vidt utbredd disorganisation af arbetet, hade konferensen kommit att hållas tidigare. År 1900 voro omfattande förberedelser redan vidtagna, då upproret utbröt. I år, sju år senare, höllos förhandlingarna i den s. k. »Martyrernas minnessal». Till följd af de förbättrade kommunikationerna hade dock detta uppskof det goda med sig, att långt flera kunde bevista konferensen, än hvad som annars hade varit fallet. Trots detta åtgick dock en tid af två månader och därutöfver för några af de delegerade för att kunna vara närvarande. Ett utmärkande kännetecken för denna konferens var dess kosmopolitiska beskaffenhet. Män och kvinnor af många olika nationer togo del i dess förhandlingar.

Största delen af de veteraner, som deltogo i de tvänne föregående konferenserna (de höllos åren 1877 och 1890), äro nu afsomnade, men några funnos dock kvar, och en yngre generation fick den förmånen att lära af dessas erfarenheter. Många andra, som på den tiden stodo på tröskeln af sitt lifsarbete, hafva förvärfvat sig rättigheten till en framstående plats i missionärernas led.

Den förändrade ställning, folket nu intager, upplysningens stigande bland massorna och framför allt nationens uppvaknande öfver kraften och innebörden af en allmän opinion utvisar tydligt, att de, som hafva som sitt mål det kinesiska folkets andliga, intellektuella och fysiska väl, hafva ett arbete framför sig, som i många viktiga afseenden skiljer sig från hvad som förelåg dem, hvilka voro samlade till de tidigare konferenserna.

Inga känna nog detta mer än missionärerna själfva, och är det att hoppas, att de tio dagarnas samvaro kring de ämnen, som därunder behandlades, kommer att kasta ljus öfver många svårlösta problem och på ett kraftigt sätt befordra Herrens rikssak i Kina.

Det var min förmån att få vara närvarande vid den ofvan nämnda konferensen, och då förmån alltid är förenad med ansvar, känner jag det vara en blott och bar plikt, jag uppfyller, då jag nu går att meddela några af de intryck, jag under denna konferens erhöll. Framför mig ligger det omsorgsfullt utarbetade, ganska vidlyftiga programmet, en bok på 26 sidor.

Här må nämnas, att den kommitté, som under loppet af ungefär tre år gjort nödvändiga förberedelser, utfört dessa på ett mästerligt sätt. Allt, som kunde tänkas vara till de besökandes trefnad och nytta, var vidtaget.

Biljetter af tre olika slag voro tryckta och utdelade. Hvita, som gällde delegerade, ägande rösträtt. Röda, för besökande från hemländerna, berättigande dem till plats bland ombuden men ej till rösträtt, och blå, för besökande, icke ombud. I den kinesiska K. F. U. M:s nya, ännu icke afslutade byggnad är en sal inrymd, som kallas för »The Martyrs' Memorial Hall», och i denna samlades vi hvarje morgon kl. 8.45 först till morgonbön och sedan till diskussion öfver dagens ämne. Kl. 12 åtskildes man för att åter mötas kl. 2, då diskussionen pågick till kl. 4.30.

Kl. 8.45 hvarje afton var allmänt möte i den s. k. »Town-Hall», Shanghais finaste och rymligaste samlingslokal, som af de lokala myndigheterna välvilligt och afgiftsfritt upplåtits.

En dag var anslagen till hvarje ämne. Detsamma, utarbetadt och tryckt i bokform, jämte åtföljande resolutioner, fanns tillgängligt och upplästes således ej. Diskussionerna fördes med ledning af resolutionerna, som sedermera förändrade eller i sin helhet antogos. Detta för att spara tid. Ämnena voro vidtomfattande. Jag nöjer mig med att nämna några: »Den kinesiska församlingen», »Uppfostringsväsendet», »Evangelisationsarbetet», »Läkaremissionen», »Kvinnoarbetet», »Bibeln», »Enhet i missionsarbetet», »Om förfädernas tillbedjan o. s. v.

En konferens är i hög grad beroende af de ordförande, den förfogar öfver. I doktorerna Gibson från Fuhkien och Arthur Smith från Shantong hade konferensen tydligen gjort ett utmärkt val.

Till läggningen hvarandra mycket olika skötte de båda ordförandeklubban med sällsynt takt och skicklighet. I förbigående må nämnas, att ordförandeklubban var en present från missionärer i Sydkina och tillverkad af ett träd, som beskuggar Morrisons graf. Sakrikt och i stort samförstånd behandlades de olika ämnena. Kanske var det trenne frågor, som tilldrogo sig särskildt intresse: den kinesiska församlingens framtidsställning i fråga om själfunderhåll, själfstyrelse och utbredande. Vidare federations- eller sammanslutningsprincipen, innebärande att evangelistskolor, högskolor och dylika mer kostbara institutioner skulle blifva de olika missionssällskapens i samma provins gemensamma angelägenhet. Slutligen antagandet af den nya öfversättningen af det Nya Testamentet, hvartill anslogs en pröfvotid af tre år, innan frågan afgöres.

Konferensen blef bevisad mycken uppmärksamhet från flera håll och vänlighet och kärlek af alla. Märkvärdigast var nog det tillfälle, då styrelsen för det s. k. International Institute, hvars föreståndare var d:r Gilbert Reid, jämte öfriga medlemmar, höga kinesiska ämbetsmän, en e. m. gaf en s. k. reception i sin trädgård. Innanför portarne mottogos vi af galaklädda, bugande höga ämbetsmän, en t. o. m. f. d. ambassadör i Tyskland. Te, frukt och dylikt serverades vid flera bord allt under den lifligaste konversation, och under det en stränginstrumentorkester spelade. Därefter höllos tal af för ändamålet särskildt sända representanter för vicekonungarne i Chihli, Kwangton, Kiangsi och Kiang-su, guvernörerna i Che-kiang, Kiang-su och Kiang-si, samt högste ämbetsmännen i Shanghai. Alla uttalade sina sympatier med missionsarbetet, sådant det bedrifves af de protestantiska missionärerna. En del tal buro en ganska politisk färg. De framfördes dels på kinesiska, dels på engelska, dels på franska.

I nästa nummer hoppas jag få återkomma till hvad som vidare kan vara af intresse att omtala från denna märkliga konferens.

Kai-feng-fu, Honan. Maj 1907.

August Berg.

En af de heliga i Kina.

Af missionär *T. A. P. Clinton*, Hunan.

I.

Man får verkligen leta efter en mera helgad man i Kina än evangelisten Siao från Hunan. Hvarje gång vi tänka på honom, känna vi oss uppfordrade till tack och lof för den Guds underbara nåd, som kom till synes i hans lif.

Hans lifs historia är gripande. Då han ännu var helt ung, dref honom en outhärdlig längtan efter »frid för hjärtat» att lämna sitt hem, sin hustru och sina barn. Hvad han måste hafva känt i afskedets stund, kan man ana. Många år därefter fylldes hans ögon af tårar, så ofta han talade om, hur hans lilla gosse då slagit sina armar omkring hans hals och så bevekande bedt: »Pappa, stanna hemma! Pappa, stanna hemma!»

Han hade sparat ett litet stycke silfver till respengar, men, öfverväldigad af sina känslor, gaf han det till sin lille gosse och bad denne lämna det åt modern. Ensam och utblottad gick han så ut i världen utan att veta hvarthän.

Årslånga lidanden, missräkningar och umbäranden lågo framför honom. Hvad han därunder utstod, kan ej med ord beskrifvas. Slutet af hans lif bar spår af att han blifvit utkorad i bedröfvelsens ugn. Innan han tog till vandringsstafven, hade han försökt alla de medel, som hemma stodo honom till buds för att vinna ett godt och rent hjärta, men allt förgäfves. Han måste nu försöka det yttersta, och så slöt han sig till en skara pilgrimer på väg till en af taoisternas vallfartsorter.

Det smärtade honom djupt att se taoistprästernas girighet. De tycktes ej ha det minsta medlidande med de skaror, som vände sig till dem och sökte hjälp i sin hjärtenöd. Pengar var allt, som de sökte efter. Emellertid intalade sig Siao, att det var af nit för sina gudar, som de så ifrigt samlade pengar, och så samvetsgrant, han kunde, sökte han utföra de andaktsöfningar, de pålade honom.

Siao inträder i kloster.

Det blef snart tydligt för Siao, att blott tillfälliga besök vid helgedomen ej förde honom närmare målet, och därför beslöt han sig för att taga steget fullt ut. Han afsvor sig därför världen och blef under stora ceremonier intagen i »broderskapet». Här fick han göra ännu bittrare erfarenheter. Nu fick han riktigt blicka in i munklifvets skuggsidor: i dess girighet, världslighet, sinnlighet, djäfvulskhet. Han hade nu blott en önskan: att fly från alltsammans. Vi finna honom kort därefter öfver hundra mil från denna så kallade heliga plats men lika brin-

nande som förut af ifver att finna, hvad hans hjärta så längtade efter: Sanning, godhet, renhet. För att vinna dessa dygder var han villig att göra huru stora offer som helst.

På Solens berg.

Ändtligen trodde han sig hafva funnit en hvilostad. Det var i ett taoisttempel högt uppe på toppen af Solens berg, nära staden Chang-teh i Hunan. Ensligheten och stillheten däruppe gåfvo honom en viss ro för hans jäktade ande och återförde hopp till hans själ. Sina plikter i templet förrättade han med den största samvetsgrannhet, och med sådan stränghet förfor han mot sig själf, att det var ett under, att han ej dukade under. För att vinna gudarnes bevågenhet rörde han ingen välsmakande föda, ja, förtärde han endast så mycket, som nödvändigt behöfdes för att uppehålla lifvet. Vidare klädde han sig i de allra torftigaste kläder. En af munkarne i klostret, hvilken för att hedra hans minne var närvarande vid hans begrafning, berättade, att Siao ofta dragit sig undan till någon enslig grotta bland bergen och där tillbragt flera dagar under fasta och begrundande för att tygla sina begär och komma några fjät framåt på det godas väg. Ett annat medel, som han använde för att nå samma mål, var att hela natten ligga på knä under den stora tempelklockan och blanda sina böner med malmens klang. Den ensamme munkens förtviflade hjärterop hördes af Gud, och öfver de stora stormiga hafven hade han redan fört de sändebud, som skulle förkunna detta sargade hjärta frid.

Brytningstid i Tungchow-fu.

I.

Ställningen i distriktet.

Laglöshet är det ord, som bäst betecknar tillståndet under den tid, vi nyligen genomlefvat. Den maktlöshet, som högre och lägre myndigheter förut visat, har gifvit de sämre elementen bland folket tillfällen, som de icke varit sena att begagna sig af. Sålunda ha flera försök gjorts att i landsortsstäderna uppvigla till upplopp med plundring af ämbetsverken m. m. Utförandet af dessa planer har dock Herren i nåd förhindrat.

Ett större upplopp tillställdes likväl nyligen i en stad endast 2,5 sv. mil härifrån, hvarom följande berättats. Några affärsmän slog sig på att utskeppa spannmål till provinsen Honan. Ett hundratal båtar voro nästan fullastade, då en massa kvinnor och barn ankommo, omringade affärsmännen och förbjödo utförseln, som de menade skulle förorsaka spannmålsbrist och dyr tid på trakten. Detta kinesernas kraftigaste demonstrationsmedel hade dock denna gång icke åsyftad verkan. Affärsmännen lockade skaran ett stycke ifrån båtarna, som det hette i och för diskussion, och under tiden kastade båtarna loss.

Kvinnornas hämnd var fruktansvärd. Ett par dagar senare kommo näml. flera hundra unge män till staden, kastade sig öfver de nämnde affärsmännens hus och gjorde dem på en kort stund till ruiner. Hos en af handlandena sönderslogos en mängd lagerkärl, så att tusentals skålpund olja och vin runno öfver gårdarna ända ut på gatan. Allmän panik uppstod naturligtvis i staden. Själfva borgmästaren tog i förskräckelsen till flykten.

Den mäktigaste af de förorättade, f. d. ledare af ett större tjufband, svor hämnd, och man emotsåg med spänning ett litet inbördes krig. Än mer fruktade man, att det dåliga exemplet skulle följas af andra. Den återvändande mandarinen lyckades dock afstyra vidare oroligheter.

En formlig batalj levererades kort därpå vid en marknad i en köping på gränsen mellan tre härad. Här ansågo yrkesspelare, tillhörande tre olika band, det vara lämpligt att uppgöra en tvist, som länge legat och upphetsat sinnena. Några af medlemmarna voro anställda som konstaplar i rådhusen här i staden, och dessa passade på och togo med sig en vagnslast vapen ur stadens förråd. Gräl uppstod och slutade, som sagdt, med batalj. Fyra män lågo sedan döda på valplatsen, och flera hade sårats; några kommo t. o. m. och bådo mig uttaga kulor ur kroppen på dem. Vid en annan gränsmarknad förnyades striden, då 3 män blefvo dödade. Som spelarne hållit sig på gränsorter, anser ingen mandarin sig skyldig att upptaga saken. För öfrigt göres ingen anmälan om morden, »ty», resonerar man, »om bofvar döda bofvar, så är det ju ingen skada utan blott vinst för samhället».

Militärpatruller, som legat här till skydd för staden och oss, måste för vårmönstringens skull återvända till högkvarteret. Att vi ändå fått bo i lugn, är Herrens stora nåd. Vi ha också fått erfara, hvilken hvila det skänker att sitta under den Högstes beskärm.

Utsikter angående fred och lugn.

Skördetiden står nu för dörren. Herren Gud har i år häruppe gifvit en ovanligt god skörd, som för kinesen är det bästa botemedlet för ett oroligt sinne. Vi ha all anledning tro, att lugn skall inträda, helst järnvägsskatten afskrifvits och förmågan att bära de öfriga skatterna ökats. Regeringen börjar sanktionera lån från utlandet till järnvägsbyggen. Kinesen har förut sagt sig kunna reda sig själf. Nu ser han, att det inte går utan hjälp af den besvärlige utländingen. Huruvida opieförbudet skall kunna genomdrifvas på helt och hållet fredlig väg, vet Herren allena. Bedjen mycket för Kina i denna viktiga fråga!

Ehuru oroligheterna på vårt fält mest förestafvat af begär efter hämnd dels på verkliga, dels på förmenta förtryckare, ha upprorsplakaten dock tydligt visat att det finns ett boxarelement där bakom, som begagnar sig af tillfällena för att vinna sina syften.

Vår ställning till myndigheterna och folket.

Det skall dock bli svårt för boxare eller andra att vidare uppreta folket mot *oss*. Genom vår godhet vid

uppgörelsen efter uppploppet ha vi i ganska hög grad vunnit folkets bevågenhet. Ack, huru ha vi icke haft anledning att tacka Herren, som ledde oss att afstå från all ersättning!

Hos mandarinerna själfva ha vi nu också icke litet att säga. Det är ganska lustigt se den ene efter den andre genom ombud komma och bedja om vår rekommendation till belöningar, som de mena myndigheterna på högre ort kunna ha råd att gifva dem. Affären med oss har ju afvecklats på ett för det allmänna intresset så utomordentligt tillfredsställande sätt.

Naturligtvis böra myndigheterna på högre ort förstå, att det är genom mandarinernas skicklighet vid underhandlingarna med oss, som det goda resultatet vunnits!

Hugo Linder.

Sinan-hsien den 22 april 1907.

»Han skall tala frid till folken, och hans herradöme skall räcka ifrån haf till haf — intill jordens ändar.» Sak. 9: 10.

Ehuru det är sent, känner jag i afton en oemotståndlig lust att skrifva en hälsning till missionens vänner. Som nog flera af S. L:ds läsare veta, har det lilla Sinan hufvudsakligen varit min vistelseort under de senaste fyra åren. De iakttagelser, jag under denna tid gjort, äro alla ägnade att vända mitt hopp och min längtan till honom, som gifvit detta löfte: »Jag vill vaka öfver mitt ord till att verkställa det», Jer. 1: 12. Vårt arbete synes stundom förgäfves. Jag vet dock genom flera fall, att först när ens arbete så att säga har gått igenom död, när allt hopp varit ute, har man fått skåda en ny uppenbarelse af Herrens härlighet och kraft. Så till exempel finnes här en hel del människor, som redan före förföljelsen år 1900 hörde evangelium, men som först nu börjat visa verkligt intresse. Vid den tiden döptes tre män såsom förstlingsfrukten på denna plats. Nu finnas 22 manliga och 21 kvinnliga församlingsmedlemmar, och, om Gud vill, komma väl ytterligare 7 män att döpas den 5:te maj, då vi hafva vårt s. k. stormöte. Några kvinnor finnas också, hvilka helt säkert tillhöra Herren och kunde upptagas i församlingens gemenskap, om icke deras män satte sig däremot.

En annan kvinna är hindrad af sina söner. Hon heter Uang och är omkring 40 år gammal. Hon var en gång sin man behjälplig att stjäla våra saker, då Guds straff, som hon själf sagt, drabbade dem båda, och hon lärde sig frukta vår Gud. Hon stod nedanför stenmuren för att taga emot de saker, hennes man skulle räcka henne, då han snafvade och föll med sin börda samt bröt af sig ena benet. En stor sten lossnade samtidigt och träffade kvinnan, så att hon fick ett stort hål i hufvudet. Mannen dog kort därefter. Uang ta sao däremot blef snart bra. När syskonen Stålhammar ett par år därefter kommo hit, började hon besöka gudstjänsterna. Hennes äldste son hotade då att skilja sig från henne, om hon ej ville upphöra att gå till missionsstationen. Hon blef borta en tid men beslöt sedan att lämna sitt hem för att hafva frihet att komma till våra möten. Hennes beslutsamhet har så till vida bevekt sonens hjärta, att han numera besöker sin mor. Vi ha äfven fått besöka hans hem en gång.

En annan kvinna, som varit osynlig vid mötena ett par års tid, har åter börjat komma med. Då jag härom dagen frågade henne, hur hon visste, att det var söndag och så kom till mötet, svarade hon: »Jag blef så olycklig och tänkte så mycket på eder här, att jag måste gå hit.»

Här i staden är det dock mycket få kvinnor, som våga sig till oss. De kvinnliga församlingsmedlemmarna äro mestadels ifrån byarna. Vår gästemottagares hustru har förut varit afgjordt emot att vilja lyssna eller lära något om frälsningens väg. I förgår kom hon dock hit för att stanna en hel vecka. Gifve Herren, att hon må blifva frälst!

Nu om dagarna är det manliga gästrummet nästan aldrig tomt, och tre kvällar å rad har gudstjänstlokalen nästan varit fullsatt under aftonmötena. Denna tillströmning har berott på, att vissa byalag varit inne och reparerat stadsmuren. Det har varit så roligt att se dessa främmande människor sitta så tysta och stilla, lyssnande till lifvets ord.

En församlingsmedlem, Ku chen piao, som syster Sigrid skrifvit om till Sinims Land, och hvilkens bild missionens vänner sett, lämnade denna plats vid nyårstiden. Han tjänstgör nu som befälhafvare för en trupp soldater i en stad i provinsen Kan-suh. Själf skrifver han ofta till oss, och äfven ifrån de engelska missionärer, som arbeta där, hafva vi hört, att han afger ett godt vittnesbörd om Herren.

Vid årets början var det 16 gossar i vår lilla skola, nu är det blott 15. En mycket snäll och duktig gosse fick ej stanna kvar för sin farbror, emedan denne led förföljelse, för att gossen gick i utländingarnes skola. Fem flickor härifrån äro i fröken Janzons skola i Honan-fu, och flera finnas, hvilka så väl behöfde komma i skola, men hvarifrån få medel? Gossarna måste ju i första hand ha undervisning. Det riktigt gladde mitt hjärta, när jag i dag såg en af de litet bättre lottade församlingsmedlemmarna köpa tyg till tröjor åt två af de fattigaste gossarna i skolan. En annan gaf några hundra cash till vägpenningar åt en stackars sjuk katolik, som råkat illa ut under vägen och var blottställd på allt. »Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall ske barmhärtighet.»

För närvarande är det tämligen lugnt, och människorna äro förekommande och vänliga. I går uppträdde dock en viss person här i staden utanför rådhuset i syfte att varna för oss, utländingar. Han medförde, alldeles som då våra medhjälpare äro ute för att vittna om Gud, en bok, ur hvilken han läste, samt förklarade sedan det lästa. Det har händt flera gånger, att sådana där personer uppträdt vid marknadstillfällen, eller då det varit några större folksamlingar. Deras tema är: »dyrka förfäderna och följ icke utländingarnas seder och bruk, bär ej heller kläder af »Iang-pu», (ett slags finare bomullstyg, som de

allmänneligen benämna för utländskt tyg). Något särskildt ondt säga de dock hvarken om oss eller vår lära. Ibland händer det, att de kunna få en hel del af sin åhörareskara att högljudt gråta. De äro väl klädda och föra ett mycket lärdt språk.

Nu tillstundar snart sommaren med sin hetta. Hvetet, som på flera ställen redan gått i ax, är nog moget om en tre veckor eller kanske förr, och folket gläder sig åt en rik skörd.

Bedjen med oss, att vi ostördt må få fortsätta vårt arbete, och att ej fienden får makt att hindra folket från att komma till oss af fruktan för hvad de så ofta få höra, nämligen att vi äro lika »törne och tistel» och skola utrotas.

Jag är glad att kunna säga, det våra medhjälpare verkligen äro ifriga att söka själar. Tre af kvinnorna hafva under hela vintern och våren, hurudant vädret än varit, gått ut till en enslig, stilla plats vid floden för att bedja. De hafva alla tre haft åtskilligt att bedja om, som de icke ansett sig kunna framlägga för Gud under de offentliga bönestunderna, men som de likväl känt behof af att gemensamt bedja om. Gud har också redan på ett förunderligt sätt besvarat några af deras böner.

I dag gingo två af kvinnorna ut på en veckas tur i byarna. Jag sade, att jag icke hade råd att hyra riddjur åt dem, fastän jag önskat det, då det var ganska långt till de byar, dit de ämnade sig. De svarade gladt: »just detsamma, vi hafva stora fötter nu».

Ett mycket gammalt par — mannen är visst 80 och gumman 78 år — kommo hit förlidet år. De hafva ingenting mer, än de tigga för dagen, samt laga sin mat ute i en liten gryta, ställd på ett par stenar. Trots denna fattigdom äro de snygga och trefliga och bibehålla sin gamla värdighet på ett märkvärdigt sätt. De hafva förr varit mycket välbergade, och deras söner voro alla lärda män. Tyvärr lärde sig sönerna redan i barndomen att röka opium, och så förstörde de allt, hvad föräldrarna ägde. De äro nu döda. Både Sigrid och jag ha mycket intresserat oss för de gamla och hjälpt dem något. Jag tror bestämdt, att de funnit fäste i Gud. Mannen ser ännu att läsa utan glasögon, men af hunger och umbäranden är han mycket svag. Nyss hade han bud här med begäran, att jag skulle skaffa honom litet hundkött, en rätt, som anses vara mycket bra för sjuka. Nej, nu måste jag sluta. Glömmen ej att bedja för dessa två gamla liksom ock för mig!

I Herren förbundna
Maria Pettersson.

* * *

Miench'i den 15 maj 1907.

Guds frid!

I går slutade vårt stormöte här i Miench'i; förra söndagen var stormöte i Sinan. I Miench'i blefvo 6 män och 3 kvinnor genom dopet upptagna i församlingen, och i Sinan döptes 11 män, hvarjämte 1 broder återupptogs i de troendes gemenskap. Han blef utesluten för två år sedan på grund af opierökning.

Vi hafva under dessa stormöten fått erfara Herrens godhet mot oss. Det kännes uppmuntrande på många sätt. Dörrar stå vidöppna på många håll, och det finnes många behof; men jag vill lägga allt i Herrens hand. Vår Fader kan efter sin rikedom fylla alla behofven.

I morgon skall jag ut på missionsresa till Shanchow-distriktet. Jag skall vara borta en vecka, hafva ett par bokbärare med mig samt ett par predikanter.

Den senaste tiden har jag särskildt förundrat mig öfver missionssinnet hos kinesgummorna. De äro så ifriga och nitiska att vittna om Herren, att de riktigt komma oss på skam. De gå på marknaderna och äro villiga att offra äfven penningar för predikoverksamheten. I öfvermorgon är det en stor marknad borta bland bergen, och fyra af våra gummor ha begifvit sig dit för att vittna om Gud. Jag var i dag på morgonen ute på landet för att besöka en sjuk och mötte dem på vägen; de sågo så glada ut.

En af dem är äldre samt tillhör en mer förmögen familj i staden. Hon är ej van att strapatsera, och min hustru hade upprepade gånger varnat henne för att gå så långt, men det var omöjligt att hindra henne. »Jag måste gå, jag vill gå» — det var ingen tvekan.

I Sinan gjorde jag en liknande erfarenhet. Vid församlingsmötet var det fråga om att göra sammanskott till Herrens verk. De behöfva så mycket i Sinan, och fattiga äro de. Missionsmötena kräfva penningar, likaså skolan, och vidare behöfva *de ett större kapell,* — allenast vid Herrens nattvard fylla församlingsmedlemmarna så godt som hela rummet. Jag vände mig först till kvinnosidan och frågade: »För hvilket ändamål viljen I offra penningar?» Och som ett väldigt brus ljöd det från allas läppar: »Predika, predika!» Och icke nog med det, Feng da sao stiger upp, går midt bland de församlade rakt fram till predikstolen och lägger där 300 cash. »Predika!» säger hon. Ja, den som blir uttagen från mörkrets välde och införsatt i Herren Jesu härliga gemenskap, har nog något att vittna om.

I Miench'i hade jag i början af detta år rätt många svårigheter. Det uppstod afund och köttslighet ibland oss och blef en stor kyla, som räckte ett par månader. Emellertid har det blifvit bra igen genom Guds stora godhet. Vårt stormöte var stilla och fridfullt på allt sätt, och jag har anledning att tro, att Herrens verk skall gå härligen framåt på denna plats. Jag beder Herren om förmåga att hålla bibelkurser med de troende på landet äfvensom att komma i gång med regelbundna söndagsgudstjänster i de olika byarna. Men afstånden äro så stora. De troendes hem bland bergen ligga öfver 2 mil från staden, och dit leda endast förskräckliga bergstigar. Västerut är det likaledes två mil till den köping, där de troende bo.

Hemma hos oss äro barnen krya. Förra sommaren var lille Johannes dödssjuk i 3 månader. Hela hösten var han ock mycket klen. Emellertid blef det en förändring i januari och februari, och sedan har han dag för dag blifvit starkare och duktigare. I början af juni hoppas vi, om Gud vill, få resa till ett bergsanatorium för att hvila under den hetaste tiden. Det kännes dock påkostande att lämna arbetet här för så lång tid.

I Herren tillgifne
G. A. Stålhammar.

Utdrag ur bref.

Missionär H. Linder skrifver från Yuncheng den 3 juni 1907:

Vi ha nu glädjen ha syskonen Fries ibland oss. De äro så friska och duktiga. På grund af V. Vesters bröllop ha rätt många af oss slagit sig lösa. D:r Fries har redan ledt ett par goda möten med oss. Det är högtidsstunder för oss, som ju annars aldrig få höra annat än våra kineser (utom vid årskonferensen).

I går talade d:r Fries i kapellet för kineser, tolkad af Aug. Berg. Fru Fries sade också några hjärtliga ord till kvinnorna.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juni månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
538.	M. L. 10 kr.; J. P. S—öm 5 kr.; E. O. 1 kr.; M. B—get 5 kr.; E. O—st 19 kr. gm N. O., Huskvarna	40: —	
539.	En krans på J. Hultqvists graf, af begrafningsgästerna gm J. C., Sjöarp, Eksjö	36: —	
540.	Kollekt i Skurö gm M. K.	5: 50	
541.	Rabatt å försålda böcker, »Hans stjärna i Östern», gm d:o	6: 56	
542.	Björka syförening gm G. G., Motala	50: —	
545.	A. A., Kristinehamn	10: —	
546.	K. H., Lof- och tackoffer till Herren	25: —	
547.	Kollekt-, sparbösse- och auktionsmedel insamlade i Helsingborg d. 2—3 juni gm A. L.	463: 44	
548.	»Ett löf till hedningarnas helbregdagörelse»	200: —	
549.	Tackoffer	40: —	
552.	Kollekt i Östervåla gm O. A. O.	4: —	
553.	» å begrafning i Wreta gm d:o	2: 50	
556.	Fr. Myresjö jungfruförening. gm A. B.	30: —	
557.	Till minne af en missionsvän, H. R.	75: —	
558.	En efterskörd af E. F:s föredrag vid Sabbatsberg gm E. L.	5: 50	
559.	Fr. Skärfsta syf. gm E. G., Sollefteå	140: 19	
560.	Ära vare Gud! Från en glad gifvare	25: —	
562.	»H. V. vänner» i Misterhult gm M. K.	41: 25	
563.	»Tillkomme ditt rike»	150: —	
564.	Ytterligare efterskörd vid Sabbatsberg gm E. L.	1: —	
565.	Fr. söndagsskolan i E—näs	12: —	
566.	Fr. årets konfirmander gm P. A. B.	6: 90	
567.	Fr. B. N., Wexiö	100: —	
568.	Ef. 3: 6	20: —	
569.	En liten skärf, S. E.	5: —	
570.	Kollekt i Vadstena missionshus gm G. Ö.	12: 55	
571.	Kollekt i Askeby missionshus gm G. Ö.	5: 51	
572.	Kollekt i Linköpings K. F. U. K. gm G. Ö.	4: 05	
573.	Af missionsvänner i Vårdsberg gm G. Ö.	10: —	
574.	Kollekt i Örtomta missionshus gm G. Ö.	6: 30	
575.	Kollekt i Gistads missionshus gm G. Ö.	9: 12	
576.	Af ungdomsfören. Syskonbandet, Erstorp gm G. Ö.	15: —	
577.	Kollekt i Erstorps missionshus gm G. Ö.	7: —	
578.	Kollekt i Melby missionshus gm d:o	4: 35	
579.	» i Lämmetorps » gm d:o	4: 39	
	Transport kr.	1,573: 11	
	Transport	1,573: 11	
580.	Kollekt i Lotorps missionshus gm G. Ö.	2: 71	
581.	» vid en andaktsstund vid Finspong gm G. Ö.	9: 39	
582.	Fr. Ragnetorps jungfruför. till Anna Erikssons underhåll gm G. Ö.	25: —	
583.	Kollekt på Inrättningen, Risinge, gm G. Ö.	5: 92	
584.	Fr. Ölstadkretsen af Risinge mfg gm. G. Ö.	25: —	
585.	Kollekt i Haddåsens missionshus, Ödeshög, gm d:o	6: 80	
586.	Kollekt i Klöfverdala missionshus gm G. Ö.	11: —	
587.	Kollekt i Böneryds missionshus gm d:o	7: 26	
588.	Resebidrag af missionsvänner i Ödeshög gm G. Ö.	2: 50	
589.	F. P., Björklinge	5: —	
590.	Onämnd gm d:o	1: —	
591.	H. T:s sparbössa	3: 76	
593.	G. R.	10: —	
594.	F. v. O.	100: —	
596.	Ett löfte åt Gud, K. N., Finspong	5: —	
		1,793: 45	
	Särskilda ändamål:		
543.	Till fru Böllings skola i Hoiang från Daggryningen i Sthlm gm K. M. A.	254: 09	
544.	Till d:o från Daggryningen i Skellefteå gm S. L.	245: 91	
550.	Till gossen Kung från söndagsskolan i Umeå	50: —	
551.	Fr. Kinakretsen på söder till bibelkvinna åt Emma Andersson gm F. B.	66: 25	
554.	Till skolverksamheten i Kina fr. Daggryningen i Uppsala	20: —	
555.	Till skolverksamheten i Kina, insaml. i en småskoleklass i Uppsala	2: —	
561.	Fr. Ullervads friförsamling till arbetet på N. Högmans station	84: 17	
592.	Böneckretsen i Norrköping till Berglings gosskola gm K. S.	185: 27	
595.	Fr. ungdomsför. Betania till underhåll af gossen Uang Pei Teyng gm R. L.	50: —	
597.	Till en gosses underhåll, A. T., Helsingborg	12: 50	970: 19
	Summa kr. för juni		2,763: 64
	Under jan.—maj månader kr.		45,962: 23
	Under jan.—juni månader kr.		48,725: 87

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Därför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

Förändrad adress.

Till de syskon, som äro stationerade i Tungchow, blir adressen hädanefter:

Tungchowfu, via Tungkwan, Shensi, China.

Den etnografiska Missionsutställningen

hålles öppen

hvardagar kl. 1—4 e. m.
söndagar kl. 1—6 e. m.

Vetenskapsakademiens Hörsal, Drottninggatan 96.

Afgift 50 öre, för barn 25 öre.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 1 Aug. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Arbetare i Hanchengs missionsdistrikt:

Från venster till höger första raden: Bibelkvinnan Shï, nu i Hoing, d:o Iang i Hancheng. Systrarna E. Anderson och Olga Ahlman.

Från venster till höger andra raden: Evangelisterna Kia, Kao d. ä., Ki och Kao d. y., som, ehuru postmästare, är biträdande lärare i skolan och medhjälpare i asylen.

Från venster till höger tredje raden: Dagny och Rob. Bergling, församlingsäldste Ki och gosskolans lärare, Hsü.

Innehåll:

Gud vill det. I. — Minnen och intryck från den protestantiska hundraårskonferensen i Shanghai 1907. II. — En af de heliga i Kina. II. — Brytningstid i Tungchowfu. II. — Något om våra medhjälpare i Hancheng I. — Brefafdelningen. — Strödda meddelanden.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Gud vill det.

Gud vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap. 1 Tim. 2: 3.

I.

Det var en gång under medeltiden, som det ordet gick som en löpeld ut öfver hela kristenheten: »Gud vill det, Gud vill det.» Det var under korstågens tid. Det var åtminstone i många fall fromma män, som buro fram det ropet, och det tände en mäktig hänförelse i kristenheten. Men fastän det var fromma män, som buro fram det, och fastän hänförelsen på många håll var djup och äkta, är det dock tvifvel underkastadt, om det icke ändå var ett misstag att i den förbindelsen inför människorna föra fram det ordet: »Gud vill det.» Vi veta, att det gällde återvinnandet af den heliga grafven, som hade kommit i de otrognas våld. Det är svårt för oss att döma, men nog ser det ut, som om denna hänförelse var missriktad. Öfver hufvud taget kan man säga, att det är något oändligt ansvarsfullt att kasta ut det lösensordet bland människorna: »Gud vill det.» Och jag är rädd, att vi ofta hafva handskats lättsinnigt med det ordet både i vårt enskilda lif och i Guds rikes arbete. Är det icke så, att vi alla hafva en benägenhet för att alltför lätt öfver både det ena och det andra, som vi själfva önska och begära, skrifva ordet: »Gud vill det»? Och måste vi icke erkänna, att vi härutinnan alla, såvidt vi hafva någon erfarenhet af lifvet i Gud, gjort många, många misstag? Vi hafva trott, att Gud ville det eller det. Men vi hafva icke stått Gud nära nog, vi hafva icke varit tillräckligt fyllda af hans Ande för att riktigt klart förstå, hvad som var Guds vilja, och så hafva vi tagit miste. Och dessa misstag hafva haft ödesdigra följder för vår inre utveckling. Säkert är också, att man ofta i Guds rikes arbete har tagit miste. Man har varit alltför hastig att säga: »Gud vill det.» Men så har det visat sig kanske snart nog, att Gud *icke* velat det, men att människor velat det, och att människorna liksom satt Guds stämpel på sitt eget arbete. Det är, som sagdt, ansvarsfullt att kasta ut det lösensordet: »Gud vill det.» Men i alla fall är det dit, vi böra komma både i vårt eget inre lif och i vårt arbete för Guds rike, att vi med allt större klarhet, allt starkare öfvertygelse, kunna säga: »Gud vill det.» Det är nödvändigt, att vi komma därhän, om det skall blifva någon kraft i vårt eget lif och i arbetet för Guds rike.

Nu är det godt, att det finnes vissa allmänna punkter, om hvilka det icke kan råda den allra minsta oklarhet beträffande Guds vilja. Här är en sådan allmän punkt: »*Gud vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap.*» I fråga om den saken kan det icke vara den ringaste skymt af tvifvel.

Och när Gud vill något, är det icke, såsom när vi vilja något. Vår vilja är svag och vanmäktig, och vi hafva så liten kraft att fullborda. Men när Gud vill något, vill han det allvarligt och äger äfven kraft till att fullborda det. Att han hade allvar med sin vilja att frälsa människorna, och att han förmådde förverkliga denna sin vilja, det visade han, när han sände sin Son i världen, när han gaf honom i döden för vår skull. Häraf borde det en gång för alla vara oss klart, att när Gud vill något, så genomför han också sin vilja, hvad det än må kosta. Genom Jesu lif och seger har det en gång för alla blifvit ådagalagdt, att, *när Gud vill något, är det en allsmäktig, segrande vilja.*

Gud vill, att alla människor skola blifva frälsta. Det är en gång för alla bevisadt, att det är allvar med denna hans vilja, och att han förmår genomföra den. Nu gäller det blott, att denna hans vilja på alla punkter i världen blir genomförd. Men för att detta skall kunna ske, behöfver han oss såsom sina medhjälpare. Han behöfver, att vi träda in under denna hans vilja, att vi helt underordna oss densamma. Och det är härpå Guds rikes framgång i världen beror. Icke så att den skulle hänga på vår svaga kraft, nej, utan på Guds allsmäktiga vilja, men vi, människor, hafva i alla fall den makten, att vi kunna sätta oss till motvärn, så att det är först, när vår vilja böjes under Guds vilja, som Guds rike kan gå fram till seger i världen.

Gud vill, att alla människor skola blifva frälsta. Dessa ord kunna vi nu tillämpa äfven på det sättet, att Gud vill, att Kinas folk skall blifva frälst. Och härmed äro vi inne på den sak, som i dag har samlat oss hit. Detta är en alldeles solklar sanning. Men det kan hända, att vi ändå icke draga ut konsekvenserna af densamma. Gud vill, att Kinas folk skall blifva frälst. Men då vill han också, att hans församling skall framträda såsom ett villigt redskap till förverkligande af denna hans vilja. Och jag tror, att vi ock här kunna säga: »Gud vill, att Jesu Kristi församling i Sverige skall göra sin insats för att Kinas folk skall blifva frälst.»

Det är nu visserligen sant, att det är mycket, som hör med till Guds vilja, som icke tillkommer oss att utföra. Uppgifterna i Guds rike måste fördelas. En kan icke göra allt. Ett folk kan icke göra allt. Därför skulle man kanske kunna invända: »Hvem vet, om Sveriges kristna skola göra någon insats för Kinas evangelisering? Hafva vi icke många uppgifter förut? Hafva vi icke mycket arbete här hemma? Hafva vi icke många andra missionsfält»? Ja, sådana frågor kan man ju framställa. Men jag tror, att om vi undersöka Svenska Missionens i Kina historia, måste det blifva klart för oss, att Gud ända från början har *velat* denna mission. Det sätt, hvarpå den har kommit till stånd, det sätt, hvarpå den har utvecklat sig, och de välsignelsens strömmar, som den har förmedlat till Kinas folk, äro för hvarje ärlig människa, som önskar komma till klarhet i saken, ett öfverväldigande bevis för att Gud vill, att Sveriges kristna skola göra sin insats i detta arbete.

Men om vi nu medgifva detta, om vi icke kunna komma undan, att Gud har gifvit sin församling

*) Föredrag af pastor Sam. Thysell vid S. M. K:s årsmöte Kristi himmelsfärdsdag 1907 i kyrkan vid Floragatan, Stockholm.

här i Sverige en uppgift i Kina, låtom oss då också i Jesu namn taga följden af detta! Och följden kan icke blifva någon annan än den, att det oafvisliga krafvet framställer sig för oss: »*Gud vill*», att vi skola underordna vår vilja under hans just i detta afseende, så att vi, hans församling, ställa oss såsom ett villigt redskap för Kinas evangelisation. Jag är rädd, att många af oss, kanske omedvetet, icke riktigt velat taga följden af detta, som dock borde stå klart för oss: Vi hafva en uppgift däruti. *Gud vill det.* Det är ansvarsfullt, sade jag nyss, att kasta ut det ordet i världen: »Gud vill det.» Det är ansvarsfullt att beträffande en särskild Guds rikes gärning träda fram inför människor och säga: »Gud vill det. Gud vill, att hans församling här i Sverige skall deltaga i det eller det.» Det gäller, att vi icke splittra våra krafter och förslösa dem på sådant, som till äfventyrs icke faller inom området för vår uppgift och vår kallelse. Men trots ansvaret tror jag, att vi beträffande denna mission våga säga: Gud vill, att hans församling skall understödja den och det icke blott nätt och jämt, icke blott såsom ett biintresse, hvartill man nödd och tvungen då och då skänker en smula uppmärksamhet. Då är det också alldeles säkert, att han vill, att åtminstone några af de kristna här i landet skola gifva sitt hjärta helt åt denna sak och därigenom träda in under hans vilja. Det kan hända, att det är många, till hvilka Guds kallelse icke utgår i denna sak. Men skulle vi icke få tro, att just till eder, som här i dag ären samlade, denna Guds kallelse utgår: Gud vill, att du skall träda in under hans vilja, så att Kinas folk måtte blifva frälst. Gud vill, att du härför skall ställa dig såsom ett villigt redskap. Och blir detta riktigt klart för oss, månne det icke då skall gå lättare för oss att offra äfven de penningar, som behöfvas?

Det torde väl också hända, att Herrens Ande har ett alldeles särskildt ord att säga någon af oss beträffande denna sak. Det torde hända, att detta ord: »Gud vill det», är ämnadt såsom en kallelse till någon af oss att gifva vår *personliga* kraft i arbetet därute, att gå ut såsom ett Herrens sändebud till Kinas folk. Ja, öfver hufvud taget är det för oss alla viktigt, att vi pröfva oss inför detta: »Hvad vill Gud med afseende på *mitt* lif? Hvad har han ämnat *mig* till?» Det kan hända, att du aldrig allvarligt ställt dig inför den frågan. Och för många af oss kanske det ställer sig så, att den frågan kommer alltför sent fram. Många af de äldre ibland oss kanske sitta här med vemod och tänka: Ack, om jag i min ungdom riktigt allvarligt hade stannat inför den frågan: »Hvad vill Gud med afseende på mitt lif?» Men du framställde aldrig den frågan. Du var kanske alldeles främmande för Gud, eller, om du var en kristen, så lefde du ett så ytligt lif, att du aldrig riktigt kom att stanna inför detta: »Hvad vill Gud, att jag skall göra, att jag skall blifva i hans församling?» Och just därför att du aldrig riktigt på allvar framställt den frågan, har Gud aldrig kunnat bruka dig till den välsignelse, hvartill du var ämnad. O, det är vemodigt att tänka tillbaka på ett lif, som kunde hafva varit till omätlig välsignelse, om det från början hade kommit in under Guds vilja. Må därför vi, som äro unga, icke uppskjuta denna allvarliga självpröfning inför Guds ansikte: »Hvad har Gud ämnat mig till? Hvad har han för afsikter med mitt lif?» Och då, menar jag, torde det hända, att Guds Ande i detta ord: »Gud vill det», har något alldeles särskildt att säga till någon af oss.

Minnen och intryck från den protestantiska hundraårskonferensen i Shanghai 1907.

II.

Första dagens förhandlingar, då ämnet var: »Den kinesiska församlingen», voro ej så lyckobådande. I det inledande föredraget förekom bland annat, att den församlade konferensen jämte Bibeln orubbligt skulle fasthålla äfven den första kristna kyrkans tro, sådan den finner sitt uttryck i den Apostoliska trosbekännelsen och i den Nicenska.

En liflig diskussion uppstod nu. Under det att somliga voro emot allt, hvad trosbekännelse heter, och ansågo, att vi ej hade någon rättighet att uppställa någon regel för den kinesiska kyrkan eller binda den samma vid några former, funnos åter andra kraftfulla män, som med värme talade för den motsatta åsikten. Det hela såg hotande ut, och på middagen skildes man åt utan votering. Men mycken bön hölls. På e. m. lyckades man ena sig om en resolution, som tillfredsställde alla, och samma ögonblick den var antagen, reste sig hela församlingen och afsjöng Doxologien (lofsången). Härmed var isen bruten. Hvad som var mest ägnadt att blifva en stötesten, på hvilken hela konferensen kunde falla, var undanröjdt. De följande dagarnes förhandlingar utmärkte sig för en ovanlig enhet. De kyrklige deltagarne äro allt erkännande värda för sina stora eftergifter och sitt måttfulla, broderliga uppträdande.

Frågan om tillbedjan af förfädernas stora taflor föranledde denna gång ingen nämnvärd diskussion. Alla voro eniga om det hedniska i denna ceremoni och det med kristendomen oförenliga i att iakttaga den. Gamle d:r Martin, som vid den för 17 år sedan hållna konferensen så varmt talade till förmån för tolerans i denna fråga, hade nu intet att säga.

En ny öfversättning af det Nya testamentet förelades konferensen till antagande eller förkastande. Man beslöt att under tre års tid pröfva den, innan något vidare bestämdes. Gamla testamentet är nu under öfversättning.

Från flera håll bevisades konferensen stor uppmärksamhet och välvilja.

Första dagen voro alla deltagarne inbjudna af »The Shanghai Missionary Association» på té m. m. i rådhuset, den största samlingslokalen i Shanghai. En annan gång bjöd den kinesiska firma, som trycker alla af regeringen använda skolböcker m. m., hela konferensen på kinesisk lunch i en första klassens kinesisk restaurang. Pinnar, skålar, hajfenor, m. m. förekommo. Allt var prydligt, väl-

smakande och trefligt. Efter måltiden höll en af värdarne ett tal, hvari bland annat förekom följande yttrande: »Själf är jag en kristen, och några af de personer, som utarbeta våra böcker, äro kristna, men vår firma är ej en kristen firma. Likväl hafva vi aldrig publicerat en rad stridande mot kristendomen och komma ej heller att göra det».

En eftermiddag gaf det s. k. »International Institute», hvars styrelse utgöres af den amerikanska missionären d:r Gilbert Reid m. fl. högt uppsatta kinesiska ämbetsmän, ett s. k. garden-party. I den stora trädgården voro flera bord med förfriskningar dukade, och innanför trädgårdsgrindarne mottogos vi af våra värdar. En stråkorkester af filippiner spelade, och under ett par timmars tid hade man tillfälle till samtal och knytande af bekantskaper. Sedermera bestegs en plattform af representanter från vice konungarne Cheo i Kanton, Tuan-Fang i Nanking, Yuan Shih-kai i Tientsin, guvernörerna i Che-kiang, Kiang-su och Kiang-si, samt af högste ämbetsmannen i Shanghai i egen person. I tur och ordning framträdde de och talade från koncept till de församlade. I det stora hela voro talen sig ganska lika. De inneburo en förståelse af betydelsen af missionsarbetet och en uttalad önskan om framgång uti detsamma. Skarpt framträdde ock i dessa tal såväl som vid andra tillfällen den skillnad, som kineserna nu förstå råder emellan katoliker och protestanter.

Förbigås bör ej heller den s. k. »lekmannamissionens» bjudning. I Shanghais största hotell, det s. k. »Astor House», samlades en e. m. kl. 4,30 öfver tusen personer. Inbjudarne voro femton förmögna, amerikanska, kristna män, representerande såväl affärsvärlden som ämbetsmannakåren. Deras besök i Kina vid detta tillfälle var en frukt af den konferens, som hölls i New York den 13—14 nov. 1906 såsom minne af det s. k. »höstacksbönemötet» 1806, hvilket bar frukt i bildande af det stora Amerikanska Missionssällskap, som är kändt under namn af »The American Board». Den s. k. »lekmannamissionen» har uppställt som sin uppgift att af Gud utbedja åt missionen helgade män och kvinnor, som äro villiga att offra sig för missionsarbetet, och anstränger sig till det yttersta, för att missionsmedlen, som nu inkomma i så oproportionerligt ringa mängd, jämfördt med tillgångarne, må ökas. För att nå detta mål vilja de själfva besöka de olika missionsfälten, inbjuda missionssekreterare och missionärer att hålla föredrag samt genom läsning af den nyaste missionslitteraturen odla sitt vetande. De vilja ock själfva gifva mer än hitintills af sina ägodelar, samtidigt med det att de uppmana andra till gifvande. Deras verksamhetsfält skall hufvudsakligen blifva bland medelålders män och kvinnor. Intet nytt missionssällskap bildas, utan är deras mening den att uteslutande understödja redan befintliga sådana. Af nämnda förenings styrelse bjödos vi nu på en personlig handtryckning. Kaffe, té, chokolad, smörgåsar, isvatten och frukt. Inga tal, ingen sång. Under konferensen hade vi ett par gånger tillfälle att få lyssna till uttalanden från dessa män. Deras ädla sträfvan är värd all framgång, och önskligt vore, att den sprede sig äfven till Europa.

I Shanghai finnes en gammal kines, som föddes år 1807 eller samma år, som Morrison anlände till Kina. Han är en kristen. Det var hans önskan att personligen få öfvervara ett af konferensens sammanträden, men före densammas början råkade han falla omkull och bryta sitt ena ben. En dag exponerades ett par vackra väggspråk af röd satin med inskription i förgylda kinesiska skriftecken. Det var en minnesgåfva till den gamle. Inskriptionen lydde: »På jorden hundra år, en gäst. I himlen tusen år, mitt hem!»

En söndags eftermiddag predikades för alla eleverna i Shanghais missionsskolor. Öfver tusen glada, välklädda ungdomar i åldern från 8 till några och 20 år voro församlade. Musik utfördes af en ung kinesiska, som spelade piano, och af en ung kinesisk läkare, som blåste esskornett! Det var lif och värme i det hela, och man kunde ej undgå att förnimma en känsla af att den dagen ej kan vara så långt aflägsen, då från flera håll af detta stora rike skaror af ungdom, nationens framtidshopp, skola fylka sig under korsbaneret.

Den första dag, konferensen var församlad, öfverlämnades som gåfva till densamma en silfverbeslagen ordförandeklubba, tillverkad af ett träd, som öfverskyggar Robert Morrisons graf. Den alltid lika snillrike som påpasslige ordföranden, d:r Arthur Smith, talade för gåfvan och uttryckte som sin önskan, att den enighet och det samförstånd, som var utmärkande för missionen i Kina år 1807 äfven måtte göra sig gällande 1907! Hans önskan gick riktigt i uppfyllelse.

August Berg.

En af de heliga i Kina

Af missionär *T. A. P. Clinton*, Hunan.

II.

Första strålarne af ljus.

Den brännande solen på Hunans slätter nödgade de missionärer, som bosatt sig i staden Chang-teh, att söka en tillflyktsort undan sommarhettan på de närbelägna bergen. De ströfvade ända upp till ett tempel på toppen af berget Tai-yang. Här sammanträffade de med prästen Siao. De samtalade med honom om andliga ting och lämnade honom vid afskedet ett exemplar af ett evangelium. Härmed lyste honom till mötes den första strålen af hopp. Den stora, genomgripande förändringen skedde dock ej förr än några dagar senare. Af en ren händelse, såsom nog många skulle säga, men helt säkert genom Herrens ledning kom då en man, som samlade gammalt papper, till templet. Denne man lade ifrån sig sin börda och bad prästen bränna det såsom ett offer på altaret. Bland papperet fann Siao ett illa medfaret exemplar af det Nya testamentet. Detta bad han mannen att få köpa och fick det för 8 cash (omkr. 2 öre). Att han nu ägde hela den bok, af hvilken han förut blott hade en del, väckte hos honom ett sådant intresse, att han satt uppe hela natten och läste. Följande morgon sökte han upp den gamle papperssamlaren och gaf honom ytterligare 25 cash (omkr 6 öre) för boken. Mannen blef högst förvånad öfver en sådan frikostighet, men prästen förklarade genast sin handling: »I går», sade han, »visste jag ej, hvad det var för en bok, men nu vet jag, att det är himmelens bok, och jag ger dig nu 25 cash till för att fylla antalet 33, hvilket i vår religion

är det symboliska talet för den fullkomliga himmelen». Och så utropade han: »Den trettiotredje himmelen är öppen». Den andre tog med glädje emot penningarne och gick sin väg. Föga anade han, att han fått vara ett medel att föra ljus och lif till en sökande själ. Fyra årtionden hade Siao vandrat i mörker, och nu fann han sig med ens försatt i en värld, som han hela denna tid med sin själs djupaste längtan hade sträckt sig efter.

Utträdet ur templet.

Siao lämnade dock ej strax tempeltjänsten. Men man såg honom söndag efter söndag skynda ned för berget för att vara i tid till den första gudstjänsten hos de kristna och sedan, så snart denna var slut, ila öfver till andra ändan af staden för att få vara med om en andra gudstjänst. Han var ifrig att få så mycket gagn som möjligt af sin söndag. Sin religions insignier och tecknen på sin värdighet blygdes han att bära på sig inuti kyrkan. Snart stod han ock inför afgörelsen. Han förstod, att, ville han blifva en sann Jesu lärjunge, måste han lämna sitt ämbete som taoistpräst, ty hvad gemenskap har ljus med mörker, eller hur kan Guds tempel stå tillsamman med afgudar (2 Kor. 6: 14, 16)? Satan sökte ingjuta fruktan i hans hjärta. Huru skulle han kunna kläda af sig sin lappmantel, den högsta utmärkelse, en taoistpräst kan bära? Därmed skulle han uteslutas ur »broderskapet» och kastas ut vind för våg i en värld, så tom på kärlek och medlidande. Men han kände, att, hur mycket det än kostade honom, måste han helt bryta med sitt gamla lif. Han lade därför af sin prästdräkt, bröt sitt vegetarianlöfte och bar sin hårfläta hängande utefter ryggen. (Taoisterna hafva annars sitt hår uppsatt midt på hufvudet).

Hans dop.

Siao tog detta steg i förtröstan på Gud, och han fann, att Herren gaf honom nya, trofasta vänner, som voro villiga att dela med sig åt honom af sina ägodelar. Denna deras kärlek kunde han aldrig glömma. I tacksam erkänsla därför tog han ofta af sig sin rock och gaf den åt någon behöfvande broder. Ej sällan hände det, att arma tiggare, då de vaknade på sitt torftiga nattläger vid vägkanterna, funno bredvid sig mat och kläder, burna dit af osynliga händer, såsom de antogo. Det var Siao, som hade varit deras goda ängel.

I början af 1902 blef Siao anställd som vaktmästare vid missionsstationen i Chang-teh, och på hösten samma år mottog han dopet. Han gjorde stora framsteg på lifvets väg, och hans tillväxt i nåden förvånade alla. Bön och tacksägelse voro hans lifsluft. Bibeln läste han mycket flitigt och var så förtrogen med den, att han utan svårighet kunde fylla en hel predikan med citat från så väl Gamla som Nya testamentet.

Han fullgjorde en evangelists ämbete hela två år, innan han formligen afskildes därför. Sin verksamhet fick han efter denna tid vid en utstation till Chang-teh. Där utförde han ett troget arbete, predikande, lärande, tröstande och förmanande. De ålderstigna kommo till honom med sina bekymmer och funno alltid medlidande; de unga betraktade honom som en vän och slöto sig gärna omkring honom för att få höra honom berätta bibliska berättelser eller sjunga deras älsklingssånger.

Det var alltid en glädje för oss att besöka Siao; han var så olik andra kineser. Han gaf oss alltid en varm handtryckning, och hans ansikte strålade af glädje och fröjd, då han berättade om själar, som han fått vara ett medel att föra in i Guds rike. Natt och dag kämpade han i bön för den lilla skara, han fått sig anförtrodd, och med oegennyttig kärlek bar han omsorg om dem.

Vid ett tillfälle gåfvo vi honom en pumalo. Flera månader efteråt funno vi, att han ännu hade den kvar. På vår fråga, hvarför han ej ätit upp den, svarade han: »Jag tycker så mycket om lukten af den. För öfrigt påminner den mig om er, och för hvarje gång jag på detta sätt kommit ihåg er, har jag bedit för er». I sin barnsliga trosenfald liknade han vår älskade direktor Hudson Taylor. En gång fann jag honom läsande dennes lefnadsteckning. »Huru rikt på tro och bön var ej Hudson Taylors lif!» utropade han. »Få de andra missionärerna bönhörelser på samma sätt som han? Ja, kunde vi blott lära hemligheten af hans lif, hvilket underbart inflytande skulle vi då ej utöfva i världen!»

Han tycktes alltid söka det, som ofvantill är; han förde alltid en himmelsk doft med sig, och Kristus var ständigt hans vän och följeslagare. Han hade ju alltid sina bestämda stunder af stillhet inför Gud, men för öfrigt var hela hans lif under de fem år, han lefde som kristen, beständigt uppfylldt af bön och lof liksom ock af tyst tillbedjan.

Han bar alltid sin bibel på sig, och man såg honom ofta taga fram den för att med dess ord bekräfta någon sanning, som han framställt. Till bibelns ord vädjade han alltid. Då han lagade sin frukost, hände det ej sällan, att han tog fram sin kära bibel och så försjönk i betraktelser, att han ej märkte, hur elden slocknade. Han njöt så af sin andliga spis, att han helt och hållet glömde den lekamliga. Kroppslig hunger betraktade han med fullkomlig likgiltighet. Var han sysselsatt med att sopa golfvet, kunde han ej sällan brista ut i en lofsång, och då han så var upptagen med att prisa sin Gud, fick allt annat stå tillbaka.

Det var något utmärkande för Siao att få sådana stunder af hänryckning. Han lyftes då öfver denna jord till en salig gemenskap med Herren men var sedan färdig att direkt därifrån gå till de simplaste göromål. En kall vintermorgon, då vinden tjöt genom utstationens gamla förfallna byggnad, hörde jag hur han steg upp, prisande och lofvande sin Gud. Under det han klädde sig, talade han helt barnsligt med Herren. »Herre», sade han, »huru god du är mot mig! Se på denna fårskinnspäls! O, hvad den är varm, och hur billig var den ej! Jag prisar dig, och jag tillbeder inför dig för din oförskyllda nåds skull.»

Kan man väl undra på att Siao var älskad af alla? I själfva verket stod han så högt öfver andra kristna, att hela församlingen betraktade honom med synnerlig vördnad, somliga rent af med bäfvan. En ledare af en vegetariansk sekt, som begärde att få blifva upptagen som katekumen, angaf som orsak därför, att evangelisten Siao hade såsom kristen kommit så långt i godhet och ödmjukhet. En annan sände på dödsbädden efter Siao med anhållan, att denne skulle komma och bedja för honom. Af sina hedniska släktingar begärde han, att Siao skulle få gifva honom en kristlig begrafning. Släktingarna gåfvo

sin tillåtelse härtill, och då Siao sedan med de kristna omgaf den mans graf, som i elfte stunden funnit frälsning, hörde man från de församlade hedningarne: »Se, huru de kristna älska hvarandra! Döden kan ej bryta det kärlekens band, som förenar dem». Inflytandet af Siaos heliga umgängelse kan ej med ord beskrifvas, men man kunde aldrig undgå att förnimma det, så ofta man kom i hans närhet.

Brytningstid i Tungchowfu.

II.

Verksamheten i distriktet.

Vi ha dock mött icke blott pröfningar och svårigheter. På mångfaldiga sätt har Herren visat, att han är med oss, och att han genom allt blott bereder nya vägar för sin frälsning. Trots alla oroligheter har

arbetet i distriktet fortgått

oafbrutet och med god framgång på utstationerna. Våra medarbetares nit har gladt oss. Vid ett par missionsmöten, som hållits i landsorten, hafva vi haft stor anledning att tacka Herren, dels för det rapporterade, stora antalet ständiga mötesbesökare, dels för det stora tilloppet af åhörare vid dessa möten, dels för de kristnas märkbara, andliga tillväxt.

Som exempel vill jag anföra några kinesers yttranden vid vårmötet i Hsiao-i under diskussionen af frågan: »Hvilka äro de vanligaste hindren för den troende i fråga om att tjäna Gud, och huru kunna dessa hinder undanrödjas?» En broder framhöll såsom hinder: ett kritiskt, icke förlåtande sinne samt brist på ödmjukhet. En annan påpekade afgudar i hjärtat (Hes. 14) och girighet, en tredje brist på enskild bön och husandakt såsom försvårande eller omöjliggörande ett vittnande om Herren i hemmet. En påpekade brist på kärlek till Guds ord. Där denna kärlek icke finnes, blir vittnesbördet om Herren utan innehåll. Evangelisten Kao yttrade, att mången kristen ej kan vittna om Gud, emedan hans uppförande inför omgifningen icke kunnat tillvinna honom den aktning, som är nödvändig, för att vittnesbördet skall mottagas. Han tillade, att det icke är de vackra fraserna och de många orden, som skola utgöra vittnesbördet. Det, som af kristlig predikan gjort den mesta nyttan i världen, har vanligen varit sådant, som kunnat förstås äfven af enfaldiga gummor.

Att vår villighet att för Herrens skull afstå från erbjuden, full skadeersättning gjort ett mäktigt intryck på våra kinesiska medarbetare och vänner i distriktet, är alldeles visst, liksom att vi därigenom fått mer frimodighet i förmaningen och mer makt i vittnesbördet. Huru mycket

mer än alla jordiska ägodelar

är icke detta värdt! »Hundrafaldt igen nu i denna tiden — under förföljelser». Ack, att Guds folk bättre förstode denna himmelrikets underbara lag! Då skulle många, som nu äro de sista, vara de första.

Verksamheten i staden Tungchowfu.

Säkerligen trodde de flesta här i staden, sedan vi rest och vår station var lagd i ruiner, att det var slut med »evangeliisalen» och med predikan. T. o. m. vår gamla växelbank vägrade att till vår evangelist utbetala några tael i förskott på vår bankbok. Men de fingo snart erfara sanningen af att »såsom himmeln är högre än jorden, så äro Guds vägar högre än våra vägar och Guds tankar högre än våra tankar.» I stället för det vanliga söndagsauditoriet, som nu icke kunde inbjudas, gaf Herren oss

en skara mötesbesökare,

som sedan medlet af februari, d. v. s. nu under tre månader, utan en dags afbrott morgon och afton varit uppmärksamma åhörare och det af en klass, som annars aldrig har tillfälle att komma. Jag menar de arbetare, som varit anställda för gårdens restaurering. I arbetskontraktet, som mandarinens ombud uppgjorde., fingo vi bland annat in det villkoret, att hvarje arbetare regelbundet skulle bevista morgon- och aftonbönerna.

Intill denna dag ha 2,600 dagsverken

gjorts. Det blir i medeltalet 30 arbetare vid hvarje möte. Dessutom ha gosskolans elever och vårt eget folk varit närvarande. Vi ha icke kunnat önska oss ett bättre auditorium. »Jesu lif» har varit morgonmötenas stora ämne, och skildringen däraf har gjort påtagliga intryck. Jag är förvissad om att det skall bli svårt för enhvar af dessa handtverkare att vidare smäda och förfölja de kristna. Jag kan tvärtom icke släppa hoppet att få se några af dem förr eller senare framträda såsom Jesu vänner.

Utsikterna för verksamheten.

Ofvanstående och andra tecken gifva mig skäl att tro, att vi gå igenom en brytningstid för detta distrikt. Folket skall icke kunna återgå till den fiendskap och likgiltighet gent emot oss och vår verksamhet, som det förut visat. Tvärtom mötas vi redan af mycken förståelse och välvilja.

Skola vi kunna fullt begagna fördelarna? Ack, när jag tänker härpå, svider det i hjärtat. Brist på missionärer och tillräckligt utbildade infödda medhjälpare skall göra det omöjligt för oss att i annat än en ringa grad draga nytta af de fördelar, som med den genomgångna nöden och dessa månaders besvärligheter vunnits.

Jag undrar storligen, om det för vår missions vänner där hemma är fullt klart, att vårt fält är allt för litet besatt med missionsarbetare för att kunna sägas vara »intaget».

Mig synes, som om våra trogna och nitiska vänner där hemma borde göra till en hjärtesak att arbeta för att troende nya män och kvinnor offra sig för Guds verk härute.

I unga vänner, låten icke kärleken till denna världens goda afhålla eder från att följa vår Konung på

hans segertåg bland folken! Låten eder icke nöja med att göra det *goda*, sträcken eder fram till det *bästa*. Tror du väl, att det finns något högre och mer inbringande kall på jorden än att gå som ett Guds sändebud bland ett folk, som lefver fram sitt lif utan att känna vägen till det eviga lifvet?

Det är sant, att det mesta arbetet bör göras genom infödda medhjälpare. Ja, men dylika sådana finnas icke att få i den utsträckning, vi önskat. Vårt hopp står emellertid till »Missionskolan», där nu en liten grupp unga kristna utbildas. Gud välsigne den broder, som möjliggjort, att denna skola blifvit en verklighet.

Något om våra medhjälpare i Hancheng.

I.

Äldste Ki.

Föddes i Hancheng 1850, kom tidigt i skolan och tog redan vid 19 års ålder den grad, som motsvarar fil. kand. Därpå verkade han i många år som skollärare men fann lönen för liten för sina behof. Studerade sedan på egen hand medicin och öppnade apotek men var ej nöjd med omsättningen. Sökte så sin utkomst såsom advokat och som arrangör och värd vid festligheter. År 1896, då jag öfvertagit arbetet i Hotsin och samtidigt öppnat en opieasyl på ett värdshus i en köping i Hancheng, där Ki blef en af våra första patienter, antog han kallelsen att komma öfver till Hotsin som min och min hustrus privatlärare. I tre år tjänade han oss som sådan. År 1898 på hösten bekände han genom dopet sin tro på Kristus. Alltsedan 1899 har han verkat som evangelist. Vid det sista missionsmötet valdes han som äldste för att vid nästa stormöte meddels bön och händers påläggning af flere på en gång närvarande missionärer afskiljas för detta kall.

Han är en af de gedignaste personligheter, jag känner, inom den kinesiska församlingen häruppe. Hans tjänst har varit ovärderlig. Måtte han länge få lefva för att med än större nit tjäna församlingen i Hancheng!

Läraren Hsii

gjorde vår bekantskap för öfver 3 år sedan, då han som patient intogs i vår opieasyl. Äfven han graduerades tidigt som konfucianist. Under flere år följde han sin broder, som var borgmästare i flere städer i södra Kina. Innehade också själf en tid en lägre ämbetsmannapost. Under det han afvandes från sitt opiekraf, vaknade hans intresse för sanningen. Då han ett par månader senare såg, att Gud som svar på bön räddade hans hustru och dotter från en dödlig sjukdom, stärktes han i tron. I fjol vår bekände han utan fruktan genom dopet Kristus samt påtog sig därunder den förföljelse, detta steg medförde för honom. Redan ett halft år förut hade församlingen valt honom till lärare i gosskolan, en befattning, som han med mycken omsorg sköter.

Evangelisten Kia

har från barndomen sysslat med handel och i närmare 20 år varit handelsföreståndare. Äfven han afvande sig från opium på samma gång och på samma plats som äldste Ki år 1896. Under denna tid *väcktes* hans intresse för sanningen. Först 1903 kan han dock sägas ha kommit öfver på Herrens sida. Sitt första arbete i Herrens tjänst utförde han som kolportör i I-shi, med hvilken församling han och medelst dopet förenades. I stället för en annan medhjälpare, som Ishi station fick låna från Hancheng, kom han för 2 år sedan till mig som kolportör. På senare tider har han dock användts som evangelist och asylföreståndare, och synes det särskildt vara i det sistnämnda arbetet, som hans gåfvor kommit till full och *utmärkt* användning. För närvarande har han 19 patienter i sin vård.

R. B.

Tung-kvan den 10 maj 1907.

Kära missionsvänner!

Ännu i dag är Herren trofast och stor i nåd och barmhärtighet. Alla hedningar skola prisa honom!

Det är nu fem veckor, sedan jag lemnade Tungchow, och har jag denna tid vistats på 4 utstationer söderut. Herren är med och välsignar sina barn, och en och annan satans fånge blir löst ur bojorna. Men huru önska vi icke, att vi finge se många komma till korsets fot! Ofta kommer jag ihåg tant Elsa Borgs ord: »Glöm icke att *tacka*, barn, så fån I *mer*!» Ja, nog *vill* jag tacka, fastän jag tycker det blir så lamt ibland. En stor glädje är det likväl, när man finner de kära troende mottagliga för Guds ord. Sorgeämnen finnas ju äfven, men hvar är det icke så?

För ett par veckor sedan var jag i Uei-nan, där jag ej varit på 3 år. Förhållandena där ha varit så bedröfliga. Nu synes det vara en vändning till det bättre, och sedan vi fått hus i staden, är det möjligt att fara dit. Denna gång hade jag så kort tid, att jag bara hann besöka två byar. Hoppas om en tid få göra ett längre uppehåll där. Stormöten ha hållits de två sistlidna söndagarna i Siao-i och i Tung-kwan. På den förra platsen var det ett mycket godt möte. Måtte Guds Ande ännu lång tid få hålla efterpredikningar i hjärtana! Bröderna beslöto att bilda en »evangelisk förening», som skall träda i verksamhet nästa höst. Medel till densamma skulle insamlas, sedan höstskörden blifvit inbärgad. Tänk, om kvinnorna skulle kunna taga någon verksam del i detta arbete! Låtom oss bedja därom!

Här i Tung-kwan är det ännu blott 6 församlingsmedlemmar, bland dem en kvinna. När jag tänker på, hur hon förr såg ut, ser jag i henne en af de »yttersta», som blifvit bland de »främsta». Hvilken omskapande makt ligger ej i Guds ord! Hennes man är äfven döpt. De ha två söner från hustruns föregående gifte. Den äldsta af dem var vid 12 års ålder ute i tjänst och vaktade boskap. En dag blef han nedknuffad i ett bråddjup. Märkvärdigt nog dog han ej men förlorade genom fallet hörseln och nästan all talförmåga. Han är nu 30 år. Sedan föräldrarna blefvo troende, har äfven han börjat bedja till Gud. »Himmelske Fader, förbarma dig öfver mig, och fräls mig», kan han säga. Jag tror, Gud bön-

hör honom. Hans yngre bror råkade ock som liten ut för en olycka. Han blef af andra barn kastad i en brinnande halmhög och brände sig till mèn för hela lifvet. Han är nu också intresserad i evangelium. En liten dotterdotter är i Hoiangs flickskola. Bedjen för denna familj, att dess medlemmar må växa i nåden till prydnad för Gud i denna syndfulla stad! Familjens namn är Liu.

Kommen ock i förbön ihåg änkan Liu, som jag skref om i förra julkalendern! Efter upproret i Tungchow har hon vistats i sitt hem och har det mycket trångt bland sina närmaste. Hon synes dock hålla fast vid Gud.

Eder i Herren
Anna Eriksson.

* * *

Yuncheng den 22 april 1907.

Nästan hvarje dag kommer någon hit och ber om råd och hjälp för sjukdomar. Många af dem, som på detta sätt komma, ha aldrig varit här förut och få nu för första gången höra evangelium. O, måtte den sådden, som sålunda utsås på en förhoppning, bära frukt! För en tid sedan kom bud från en lägre mandarin här i staden med anhållan om vår hjälp. Mandarinen hade 10 dagar förut mycket illa brännt sina båda fötter. Syster Augusta Berg och jag reste dit i sällskap med en evangelist. Vi ha sedan dagligen besökt dem och skött hans sår, och är han nu mycket bättre. Under det jag förbinder såren, får Augusta och evangelisten utså den ädla säden. I denna familj äro de så villiga att lyssna och säga ofta själfva utan någon uppmaning, att vi skola bedja till Jesus. Så falla vi allesammans på knä och bedja, att Herren måtte frälsa deras själar och göra den gamle mannen frisk. Hvad det är tryggt få lita på Jesu hjälp i allt.

Älskade vänner, jag önskar, att Ni på ett särskildt sätt ville bedja för denna mandarinfamilj, att Guds ord måtte få rum ibland dem.

Olga Ahlman.

* * *

Yuncheng den 23 maj 1907.

. . . . Förra veckan kommo fröken Hatrem och jag tillbaka hit från en 12 dagars vistelse i Hancheng. Det var roligt få träffa de troende där igen. Ledsamt att arbetarne äro så få, att Hancheng denna sommar måste stå utan tillsyn! De troende äro svaga, särskildt kvinnorna. De känna sig så öfvergifna, sedan vi rest. Jag vore så tacksam, om Ni särskildt i förbön ville komma ihåg våra troende i Hancheng. De behöfva det.

Vi besökte också några byar, där vi ha församlingsmedlemmar, och det var så roligt att se, huru lyckliga och glada de flesta voro. I en familj, som vi bodde hos, hade vi det så godt. Både mannen och hustrun äro snälla, ljufliga kristna, och de mottogo oss så vänligt och kärleksfullt och ville icke höra talas om någon betalning, då vi reste. Hvad de gjort mot oss, sade de, det gjorde de för Herren, och det var bara nåd, oförskylld nåd af Gud, att de fingo mottaga oss i sitt hem. Hvilken dyrbar gemenskap i anden kände vi icke hos dessa kära vänner! Liksom den sunemitiska kvinnan hade de ställt i ordning ett rum för vår räkning, där vi skulle få ta in, närhelst vi kommo. O, att det i Kina funnes många sådana kristna! Bedjen också för dessa två, att Herren får bevara dem i den första kärlekens glöd till honom och hans verk! Hvarje söndag har denna familj möte i sitt hem, hvilket ledes af mannen själf eller någon annan broder. Måtte det ord, som i det hemmet utsås både i ord och handling, få bära rika frukter för Guds rike!

I Herren förbundna
Olga Ahlman.

Strödda meddelanden.

Korea. Våra hemlands kyrkor hafva i sanning mycket att lära af det nit, som behärskar många af de kristna församlingarna i hednavärlden. Ett bönemöte med 1,200 deltagare skulle både i Europa och Amerika höra till sällsyntheterna. Men sådana talrikt besökta bönemöten förekomma mycket ofta inom den prestbyterianska församlingen i Pyeng Yang, Korea. En missionär, d:r Samuel Moffett, som arbetat i Korea sjutton år, har nyligen skrifvit om denna församling och skildrat, hvilken makt kristendomen blifvit bland denna skara af infödda. Grundvalen för det underbara verk, Gud utfört ibland dem, ligger, säger han, i deras trogna och djupa forskande i den Heliga Skrift. Vid ett tillfälle t. ex. tillbrakte 1,000 män 10 dagar tillsammans för att ransaka bibeln och arbeta i evangelium. Andens kraft gör hvarje församlingsmedlem till en nitisk arbetare. De troende koreanerna äro också mycket offervilliga.

Minnesbyggnad öfver Morrison i Canton. Det har föreslagits, att man i Canton, den största hedniska stad i världen, skall uppföra en K. F. U. M.-byggnad för en kostnad af minst 400,000 kr. till minne af Robert Morrison. Det är särskildt lämpligt, att Morrisons namn sättes i förbindelse med K. F. U. M. Morrison var nämligen en ung man, endast tjugufem år gammal, då han landsteg i Kina. Han stod som en förkämpe för allt, som var godt, som en representant för den västerländska civilisationen, och hans lif ibland Kinas millioner framstår i alla tider som en förebild för Kinas unge män.

Canton behöfver af många skäl en Kristlig förening af unge män. I denna stad finnas nämligen flere unga män än i någon annan stad i Kina. Canton har blifvit en af världens medelpunkter. Nästan alla kineser, som begifva sig utomlands, äro nämligen från denna stad. Cantons invånare äro de mest driftiga af hela Kinas befolkning. Just män från Canton hafva satt sig i affärsförbindelse med köpmän, tillhörande andra nationer. Hvad Guds folk gör för Cantons unge män kommer således att hafva betydelse för hela kejsardömet, ja, för hela världen.

S. M. K:s missions- och bönekretsar hänvisas till brefven.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 15 Aug. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Vice konung Djang Dje-dång.

Omgifven af franska sjöofficerare, katolska prester och uppvaktning.

Innehåll:

Gud vill det. II. — Anti-opiumrörelsen. — En af de heliga i Kina. III. — Något om våra medhjälpare i Hancheng. II. — Brefafdelningen. — Kristi kärlek tvingar mig. — Från Keswick. — Kina förr och nu. — Redovisning. — Missionens höstmöte. — Den etnografiska missionsutställningen.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Gud vill det.

II.

Gud vill det. Det innebär alltså ett det allra starkaste kraf till oss alla. Försåvidt som det är sant, att Gud vill *alla* människors frälsning, försåvidt det är sant, att Gud vill *Kinas* frälsning, försåvidt vårt svenska folk där har en uppgift, så är det också sant, att Guds kraf kommer till oss. O, låtom oss icke vika undan för det krafvet! Om du träder in därunder, skall du få erfara, att detta ord, som först och främst träder fram med kraf på lydnad, sedan också innebär den allra härligaste tröst för dem, som böja sig för krafvet. Guds vilja är icke såsom vår vilja en svag, vanmäktig vilja. Nej, Guds vilja är en *allsmäktig* vilja. När därför den enskilde träder in under denna allsmäktiga vilja, så betyder det, att Guds oändliga segerkraft kommer in i hans lif. Du har kanske suckat öfver att det är så liten segerkraft i ditt lif. Månne icke felet ligger just däri, att du icke har böjt dig under Guds vilja, ty, hade du gjort det, är det alldeles visst, att Guds egen segerkraft kommit in i ditt lif och därmed också den enhetliga kraft, som förmår leda ditt lif fram mot dess bestämda mål. Det är så mycket, som söndersliter vårt lif och vill draga det åt olika håll. Det blir aldrig en enhetlig, harmonisk utveckling, förrän Guds vilja blir bestämmande för allt. Guds vilja blir då den stora enhetspunkten i vårt lif, i hvilken allt löper samman. Därför betyder det också i Guds rikes arbete en väldig kraftutveckling, när man medvetet lägger sitt arbete under Guds vilja, när man lämnar all falsk hänsyn till människor, när människofruktan och människobehagsamhet icke längre bestämma ens görande och låtande utan Guds vilja allena. Då kommer Guds stora segerkraft in i arbetet, icke så att fatta, att det nödvändigt i det yttre kommer till synes så mycket seger. Det kan ofta vara tvärtom. Vi hörde ju i dag på f. m., att det i den stora missionären Morrisons lif var så mycket, som tydde på nederlag, framförallt under hans första tid i Kina. Men det var dock *Guds vilja,* som bar honom, och det visade sig i tidens längd, att denna vilja var en allsmäktig vilja.

Alltså, detta, att Guds vilja, när vi böja oss in under densamma, gör oss till segrare, det är i första hand något, som *tron* får hvila vid. Och det kan aldrig blifva frimodighet i Guds rikes arbete, förrän tron hvilar i detta, att det är *Guds* vilja, som bär arbetet, och att denna vilja är en allsmäktig vilja, huru det än sedan måtte synas för människors ögon. Man kan i stort sedt säga, att Guds planer aldrig misslyckas. Det ser nog så ut ibland. Men tron vet, att det *icke* är så. Om jag därför har kommit till klarhet öfver t. ex. detta, att Gud vill, att ett bestämdt missionsarbete skall utföras, kan denna Guds plan icke misslyckas. Människor kunna göra allt för att hindra dess utförande och söka draga ett streck öfver Guds planer. Men Gud fullföljer dock sina planer. Hans vilja ligger bakom allt, och denna vilja är en allsmäktig, segrande vilja. Jag tänker, att just missionen i Kina under de gångna hundra åren lämnat det allra härligaste bevis för detta, att, när Gud vill något, för han sin vilja igenom till seger. Vi hörde också i dag på f. m. många bevis för att Guds vilja verkligen är en allsmäktig, segrande vilja. Och därför är det saligt att få ställa sig in under denna vilja, att låta den behärska sig helt och fullt.

Å andra sidan åstadkommer Guds vilja enhetlighet i arbetet samt för alla de splittrade krafterna till ett enda stort mål. Också detta kunna vi se på missionen i Kina och för öfrigt på Guds rikes utbredande öfver hela världen. Där äro så många olika metoder i detta arbete. Det är så många olika samfund, som verka där, så många olika personligheter med den mest olika utrustning. Nu skulle man kunna tänka: »Hur skall det gå med allt detta mångskiftande och brokiga arbete? Det saknas ju enhet? Ja, ibland bli människor som förvirrade vid denna syn, så att de tänka: »Eftersom vi icke kunna se någon enhet, få *vi* lof att skapa en enhet. *Vi* måste föra allt tillsammans under en gemensam yttre form, för att det skall blifva ett verkligt enhetligt arbete.» Tänk, huru fåvitskt! Där *finnes* enhet i alltsammans, för såvidt människan i sitt arbete böjer sig under Guds vilja. Guds vilja är det, som gifver alltsammans, huru brokigt och mångskiftande det än ser ut, en enhetlig riktning fram mot det stora målet: Guds rikes fullkomliga seger. Och förvisso är det nödvändigt, att det är en sådan enhetlig vilja, som får bestämma öfver alltsammans. Om en härförare vill hoppas på seger, gäller det, att hans vilja blir genomförd in i minsta detalj. Det duger icke, att de olika afdelningarna af hären följa sin egen vilja. Nej, härförarens vilja måste vara bestämmande för allt. Det är den stora enhetspunkten. Så är det också i Guds rikes stora här. Det är Guds vilja, som måste vara den enhetliga, sammanhållande kraften i alltsammans. Och därför är det ingenting, som är så farligt, så nedbrytande i Guds rikes arbete, som när människorna vilja föra fram sina egna meningar, sina egna tankar på bekostnad af Guds vilja. På det sättet kan striden icke annat än sluta med nederlag. Det är hemligheten af mycket misslyckande i Guds rikes arbete.

Men å andra sidan, då människorna frivilligt och konsekvent böja sig under Guds vilja, då denna får mer och mer vara den bestämmande makten, då blir det segerkraft, då blir det enhet trots all yttre olikhet. Och jag menar, att just missionen i Kina gifver oss ett storartadt bevis härpå. Ty det är en mycket brokig, mångskiftande mission. Men jag tror också, att det på olika håll finnes en innerlig åstundan under all mångfald att enas i detta: »Vi vilja göra Guds vilja, och Guds vilja är, att Kinas folk må varda frälst».

Så sant som detta blir bestämmande för arbetet, är det härliga framtidsutsikter. Och när vi därför känna krafvet på våra hjärtan att böja oss för Guds vilja, när det gäller Kinas frälsning, samt att bringa de offer, som fullbordan af Guds vilja

kräfver, må vi då också bäras af den trösten, att Gud icke kan misslyckas, att Guds vilja är en allsmäktig, segrande vilja! Om det skulle vara någon ibland oss, som Herren kallat att själf gå ut på missionsfältet, må du veta, att om det icke är en ögonblickets nyck, icke en viss känslostämning, utan du verkligen böjer din vilja för Guds vilja och därför går ut till Kina, så skall denna vilja, som du har böjt dig för, föra ditt lif till seger, ty det är en allsmäktig, segrande vilja.

Gud hjälpe oss nu alla att lyda det kraf, som ligger i detta lösensord: *Gud vill det,* på det han också måtte få skänka oss den härliga tröst, som ligger däri, att hvad Gud vill, det är han också mäktig att *fullborda*! Amen i Jesu namn, Amen.

Anti-Opiumrörelsen.

De underrättelser, som komma från Kina, visa, att en kraftig verksamhet pågår på flera orter i kejsarriket i syfte att genomföra det bekanta opiumediktet och undertrycka opiumhandeln. Bland de mera glädjande tecknen på denna verksamhet må nämnas, att de 700 opiumnästen, som finnas i den kinesiska stadsdelen i Shanghai, blifvit stängda. Myndigheterna hade vidtagit väl genomtänkta försiktighetsåtgärder för att hindra hvarje oordning, och allt har försiggått lugnt.

I den utländska kolonien i Shanghai finnas ej mindre än 1,600 opiumhålor förutom de 320, som ligga i den franska kolonien. Det är med blygsel, man erfar, att stängandet af de talrika opiumhålorna i den utländska kolonien mötes af motvilja och opposition från utländingarnas sida.

Af senast erhållna underrättelser framgår äfven, att vicekonung Tuan-fang bestämt den 8 innevarande augusti som den dag, till hvilken opiumediktets bestämmelser skola vara noggrant genomförda och alla opiumnästen stängda inom provinsen Kiang-su.

Ett utdrag ur tidningen »North China Herald» skildrar på följande sätt den kraft, hvarmed myndigheterna i Foochow behandla saken:

»Af de 3,000 opiumhålor, som ännu under förliden vecka här gjorde sina affärer, finnes i dag ingen enda, som är öppen. Och detta märkliga förhållande har kommit till stånd därigenom att anti-opiumsällskapen samverkat med myndigheterna och fört ett riktigt korståg mot opiumhandlare och förbrukare af opium. Tjänstemännen, som påverkades af tryck från den kejserliga regeringen och framförallt af den allmänna opinionen på platsen, utfärdade ett påbud, att alla opiumnästen skulle stängas före den första dagen i den 4:de kinesiska månaden eller den 12 maj. Detta påbud mötte ett häftigt motstånd hos alla ägare af opiumhålor. Dessa anordnade då verkliga mass-möten, där de upptogo skatt för att täcka de kostnader, som erfordrades för striden mot anti-opiumrörelsen. Men då ledarne för opiumhandlarne framlade en böneskrift hos myndigheterna och erbjödo dem 1,000 dollars i mutor, blefvo de gripna och kastade i fängelse. Ja, äfven ännu kraftigare åtgärder lära hafva vidtagits af såväl myndigheter som anti-opiumsällskapen. Och af många anledningar synes det påtagligt, att det nuvarande tryckta tillstånd, hvari opiumhandeln befinner sig, kommer att fortfara. Hundratals opiumhandlare hafva redan utbytt sin sysselsättning mot någon mera laglig och, som de anse, mera trygg.»

Enligt ett annat meddelande från samma ort kan drogen ännu erhållas för privat bruk, men alla publika ställen, som hittills varit tillgängliga för opiumförbrukare, äro nu stängda.

En af de heliga i Kina.

Af missionär *T. A. P. Clinton,* Hunan.

III.

Vid vårt sista besök på stationen funno vi Siao ganska svag till hälsan och vidtogo därför nödiga förberedelser för att föra honom till sjukhuset i staden. Församligsmedlemmarna kände, att de ej vidare skulle återse honom, och det var därför under djup rörelse, de följde honom ned till båten och där togo afsked af honom.

Då vi kommo till Changteh visade det sig, att hans lungor voro mycket angripna; därtill kom en svår halsåkomma, som han troligen ådragit sig genom sitt ifriga predikande. På sjukhuset stannade han öfver en månad, och därunder vann han alla patienter och vårdare. Man täflade om att få bevisa honom kärlek. När han ej längre kunde tala till dem, slog han upp bibelställen och tecknade åt dem att läsa. Ända intill det yttersta följde han dem med sina tankar och böner. Doktor Logan och hans fru gjorde allt, hvad de kunde, för honom, men då det visade sig, att intet kunde rädda hans lif, och att hans lifstid snart vore ändad, begärde han att få blifva förflyttad till Kina Inland Missionens hus; där ville han dö. Han talade om sin bortgång med det största lugn. Kände han någon oro, så var det för att möjligen vara oss till tunga.

Lördags-eftermiddagen den 8 december fördes han öfver till oss. En af våra tjänare, hvars tillgifvenhet för honom gaf sig uttryck i de största själflörsakelser, åtog sig att vårda honom. Han var så fästad vid Siao, att han omöjligen kunde förmås att lämna honom. Efter tvenne nätters tröttande vaka sökte jag öfvertala honom att taga sig en stunds hvila: »Nej, nej», svarade han, »Siao har lärt mig att läsa bibeln, och jag tänker ej lämna honom, så länge han är kvar hos oss».

Siao var stark i tro och kärlek, och dödsfruktan var fullkomligt främmande för honom. Innan han lämnade sjukhuset, hade han badat och ombytt kläder i hopp om en snar befrielse. Sin röda sidenhatt och sina svarta satinstöflar hade han ett par dagar förut skickat till oss, för att allt skulle vara i ordning för hans begrafning. Ända in i det sista tänkte han på andra och undvek så mycket som möjligt att besvära dem, som betjänade honom. Han lade strax märke till de förberedelser, vi gjort för att taga emot honom, och var full af tacksamhet — ja, tacksamhet var just det, som utmärkte hans lif. Aldrig hörde man ett knot från honom under hans sjukdom. När han såg, hur djupt hans lidande gick oss till hjärtat, drog han oss till sin sida och sade: »Jesus är hos mig; mitt hjärta öfverflödar af frid». Så ofta han var utan smärta, flödade från hans läppar här-

liga ord från såväl Gamla som Nya testamentet. Ända till det sista var han fullt medveten. Han tycktes buren af de härliga löften, som han hade i sitt minne i så rikt förråd. Det var dyrbart att vara tillsammans med honom under hans sista dagar. Hans ljufliga, Kristuslika väsen förvandlade dödsrummet till en himmelens förgård.

På söndagsmorgonen smög sig den ene efter den andre af de kristna in för att än en gång få hälsa på honom. Då missionär Owen under gudstjänsten öppnade dörren till Siaos rum, för att han skulle få höra sången, kallade han honom till sig och gaf honom några kash för kollekten. För honom var gifvandet för Herrens sak en lika helig handling som böneu.

På måndagen vid middagstiden tycktes det, som om hans slut vore inne. Himmelens frid fyllde hans hjärta, och, ehuru han vissa stunder led fruktansvärda smärtor, glömde han dem, så snart de voro öfver, för den himmelska fröjd, som uppfyllde hans själ.

»Gud är min Gud, och jag är hans barn, och jag har evigt lif. Mitt namn är skrifvet i Lammets lifsbok. Jag skall bo i Herrens hus för evigt, för evigt, ja, för evigt.» Så talade han. Aldrig synas Guds löften härligare, än då de på detta sätt uttalas på själfva gränsen.

Något senare på aftonen, då Pao, den kristne broder, som först sammanträffat med Siao i templet på bergets topp, kom in, utropade han: »Lofvad, ja, lofvad vare Gud, som lät mig få se dig än en gång! Jag har aldrig glömt dig, sedan du talade till mig däruppe på berget, och jag har bedit för dig. Var trofast intill döden, och du skall få lifvets krona».

Under nattens tysta timmar slumrade han in korta stunder, men dessemellan läste han upp stycken ur skriften eller sångboken. Han bad de andra göra detsamma. De, som kände honom nära, förvånades öfver huru långa stycken han kunde upprepa ur minnet.

Tisdagsmorgonen, just som det dagades, somnade han in. Ända in i döden buro hans drag samma stilla och ljufliga prägel som i lifvet. Och där vid evighetens tröskel samlades vi omkring hans bädd och tackade Gud, som gifvit sin församling en sådan gåfva som denne vår hädangångne broder. Till vår tröst läste vi äfven 2 Kor. 5: 1: »Ty vi veta, att om vårt jordiska tälthus nedbrytes, hafva vi en byggnad af Gud, ett hus, icke gjort med händer, evigt i himmelen».

Där var ej plats för suckan och tårar. Nej, en stilla, helig fröjd fyllde våra hjärtan. Vi kände oss införsatta i den himmelska världen.

Något om våra medhjälpare i Hancheng.

II.

Evangelisten Kao

räknar sina anor från mandarinståndet. Tidigt kom han in i lägre och därpå i högre ämbetsverk som s. k. sekreterare. På grund af sitt häftiga lynne och sitt gränslösa högmod fick han ej sällan byta om plats, tills det t. o. m. blef honom svårt att erhålla passande anställning.

Då han 1899 afvande sig från opium hos oss i Hancheng, klädde han sig på ett sätt, och förde han ett språk, som länge kom oss att tro honom vara en af Hanchengs mest betydande personligheter. Från den tiden har han umgåtts med oss, dock ej efter hvad vi kunnat förstå af intresse för sanningen utan af andra skäl. I sitt hem förde han alltjämt ett yppigt lefnadssätt.

Sommaren 1903 kom han en dag på besök, och blef jag då högeligen frapperad af hans utseende. Han var ju en gammal bekant; jag hade blott för några dagar sedan sett honom, och likväl hade jag svårt att nu igenkänna honom. Hans kläder voro desamma, men hans tal, hans ögon, hans hållning, med ett ord hela hans person var förändrad. Han var *född på nytt*. Det hade skett i hans hem, i enrum. »Dock», berättade han, »jag var icke ensam, ty Gud hade trängt in till mig. Först kom en 'dödens förskräckelse' öfver mig. Jag trodde, att afgrunden skulle uppsluka mig; men så såg jag, att Kristus dött för mig, och brast i gråt. Och nu bor hans frid i min själ.» Detta och mycket mer sade han.

Aldrig, vare sig förr eller sedan, har jag under loppet af några dagar sett en sådan förändring hos en kines. Hans häftiga natur och högmod äro fiender, som om de fingo, gärna, skulle lefva upp igen. Bedjen, att han må bli fullt herre öfver dem.

Postmästaren Kao, d. y.,

är broder till sistnämnde man. Han var i provinsen Kansu som föreståndare för en ganska betydande affär, då han fick höra om sin mors och äldre broders omvändelse. Som brodern skref bref på bref till honom, att han skulle lämna aflären och allt till hvad pris som helst och komma hem för att lära känna *sanningen*, befarade han, att det ej stod rätt till med dennes hufvud. Emellertid bevektes han af moderns böner att med hustru och barn vända om hem.

Af naturen rikt utrustad trodde han sig vid hemkomsten lätt nog blifva i stånd att ta »grillerna» ur sina anhörigas hufvuden. Huru missräknad och förvånad blef han icke, då han märkte, huru fruktlösa hans försök voro. I stället lät han sig själf öfvertalas att likt brodern i vår asyl söka befrielse från sitt opiekraf. Sedan han utkommit från asylen, mötte jag honom en dag, då han bar en korg med stamtaflor — dessa heliga reliker, som han förut med så mycken vördnad tillbedit. »Hvart skall ni gå?» frågade jag. — »Till grafven med dessa». — »Huru kännes det att gå med dem till grafven?» — »O, Herren har öppnat mina ögon. Jag vet *nu*, att jag varit stadd på orätt väg. Annars skulle jag för mitt lif ej tagit detta steg». — »Herren välsigne eder! Måtte edra ögon aldrig mer förmörkas», sade jag och skildes ifrån honom. — Sedan omkring ett år tillbaka är han döpt.

I fjol, då ett postafdelningskontor öppnades i Hancheng, lyckades jag skaffa honom plats som dess föreståndare. Som hans kontor ligger innanför vårt gatukapell, tjänar han oss ofta frivilligt med predikan där och har under sista terminen varit frivillig, biträdande lärare i vår gosskola.

Evangelisten Ki Chong Hsish

är en direkt frukt från arbetet på vårt nya kapell. Mot arbete därå fick han afvänja sig från opium. Till sina vänner hade han sagt, då han gick till oss: »Andra få följa utländingarna, om de vilja, men för mig få de ha sin lära i fred. Jag ämnar endast söka bli kvitt detta gräsliga penninge- och kroppsödande slafveri»! Lat var han i sitt arbete och ovillig att deltaga i morgon- och aftonbönernna. Nödgad att närvara sökte han liksom många andra att tillbomma sina öron för hvad som sades. Efter några dagar märkte man likväl, att han börjat lyssna, och längre fram lyssnade han som få. Begåfvad med ett godt förstånd och en snabb uppfattning samt framförallt genom Andens påverkan fattade han snart, hvad vår predikan afsåg. Sent en afton begärde han ett samtal. »Pastor», sade han, »ni har de sista dagarna predikat, så att jag blifvit alldeles förskräckt för mig själf. Men har jag hört rätt, då jag tyckt ni sagt, att äfven de största syndare kunna frälsas? Tror ni, att en sådan 'usling' som jag, som varit med om allt slags ondt, kan bli frälst?» Det var en öfverväldigande fråga. Aldrig får en missionär höra något ljufligare. Vid slutet på detta evighetsviktiga samtal syntes ljuset bryta in i hans själ. Från denna stund och alltsedan, under mer än 4 år, har han visat sig som *en ny skapelse i Kristus Jesus.*

Nätt och jämt läskunnig kommer han aldrig att intaga någon ledande plats i församlingen. Men i nitet, i kärleken till Gud och själars frälsning har han icke blott varit en sporre för församlingen, utan — jag blyges att säga det — äfven för oss missionärer.

Bibelkvinnan Shih,

en ganmal vegetarian, blef på systrarna Sandbergs och Ulffs tid verkligt intresserad., Sådan funno vi henne, då vi återkommo 1902. Hon har under många år enligt Buddismens stränga regler gjort mångahanda botöfningar för sina synder men blifvit allt olyckligare. Verklig frid erfor hon först, då hon lärde känna Fridsfursten. För 3 år sedan blef hon döpt, och för 2 år sedan började hennes verksamhet som missionens bibelkvinna i Hoiang. Stor begåfning äger hon icke, men ärligt och villigt har hon tjänat missionen efter bästa förmåga.

Bibelkvinnan Iang,

hustru till en silfversmed, blef äfvenledes under systrarna Ulffs och Sandbergs tid påverkad af sanningen. Detta skedde, då hon i systrarnas asyl afvande sig från sitt stora opiekraf. Den förändring, hennes lif därvid undergick, var ej svår att se. Långt före sitt dop och sin anställning som bibelkvinna vittnade hon frimodigt, hvar hon gick fram, om frälsningen genom Kristus.

I 3 års tid har hon gjort oss en utmärkt tjänst som bibelkvinna i Hancheng.

Brefafdelningen

Axplock från fältet.

Den protestantiska missionens hundraårskonferens i Shanghai f. o. m. den 25 april t. o. m. den 7 maj besöktes af bröderna Aug. Berg, Henrik Tjäder och Rob. Bergling samt fröken Anna Janzon, alla utsedda ombud.

* * *

Det var en vederkvickelse att efter flera års vistelse i det inre af landet komma i beröring med icke blott missionärer från hela det stora kejsarriket samt från Korea, Japan och Indien utan ock med representanter från de flesta missionssällskap i Europa och Amerika, som bedrifva mission i Kina.

* * *

Sverige var, som bekant, representeradt af lektor Waldenström (Sv. Missionsförbundet) och doktor Karl Fries (S. M. K.). Båda höllo under sin vistelse i Shanghai föredrag för Skandinaver och dessutom höll doktor Fries ett uppbyggelseföredrag på engelska för den församlade konferensen, till hvilket Gud lade sin välsignelse.

* * *

Efter konferensens slut företogo doktor och fru Fries den långa och besvärliga resan upp till missionens hufvudkvarter *Yuin-tjöng* i Shansi för att få personliga intryck af S. M. K:s arbetsfält.

Under vägen aflades besök i *Hå-nann-fo, Sinn-ngan* och *Mien-tje.* Den 30:de maj skedde ankomsten till Yuin-tjöng.

* * *

Tjuguen af S. M. K:s missionärer mötte dem där och det: »Välkomna», som i hvita bokstäfver på röd botten, lyste dem till mötes, uttryckte allas gemensamma känslor.

* * *

Fem dagar lång blef våra kära syskons vistelse bland oss. Under denna tid fingo vi deltaga i gemensamma bibelstudier, gemensamt rådpläga om missionsangelägenheter ock föröfrigt umgås mera förtroligt med hvarandra. Sista eftermiddagen företogo vi en liten utflykt till en närbelägen park, hvarest vi intogo kaffe och lyssnade till våra syskons erfarenhet i skilda länder.

* * *

Den 6:te juni lämnade de oss, och alla kände vi, att deras besök varit för oss till mycken uppmuntran och vederkvickelse.

* * *

Våra kära kineser blefvo ej heller lottlösa, i det att, så vidt möjligt var, på hvarje plats äfven för dem anordnades möten, vid hvilka tolk användes.

* * *

Sommarens, den varma årstidens och förskingringens, tid är nu inne.

Syskonen Bergling och broder Andrew Ericsson stärka sina krafter vid sanatoriet i Chefoo, andra vistas på fröken Burens nya sommarhem, beläget på ett högt berg i Hå-nann, andra vistas närmare sina stationer under det att återigen andra, som ej kunna lämna sitt arbete, äro kvar i sina hem.

Må Herrens nådefulla löften i Ps. 91 gå i uppfyllelse på dem alla!

* * *

De kinesiska namnens uttal ha alltid varit en stötesten för missionsvännerna. Mången har kanske lagt tidningen åsido, litet smått misslynt öfver de många och krångliga namnen.

Men undvika dem kan man ju ej. Hvad som är af vikt, är att få till stånd ett gemensamt stafningssystem. De hittills använda hafva varit det tyska, engelska och — det individuella, som alla skilja sig åt.

Under doktor Fries' besök och med hans tillhjälp uppgjordes ett system, som, så vidt möjligt är, för oss svenskar återgifver det rätta uttalet för de viktigaste platserna på vårt missionsfält. Början med detsammas användning är i dag gjord. *Som det kinesiska postverket emellertid använder sitt särskilda stafningssystem, är det af vikt ihågkomma, att på bref o. d. den gamla stafningsmetoden användes.*

Doprapport.

Honan-fu	den	12/5	2	män,	2	kvinnor
Yungning	»	19/5	2	»		
Nienchïh	»	12/5	6	»	3	»
Sinan	»	5/5	11	»		
Puchow	»	21/4	5	»	3	»
Ishï	»	5/5	4	»	3	»
Summa			30	män,	11	kvinnor.

Yuncheng den 7 juni 1907.

August Berg.

* * *

Tungchowfu den 17 maj 1907.

Kära missionsvänner!

»Blifven stilla och besinnen att jag är Gud; jag skall vara hög bland hedningarna, jag skall vara hög på jorden». Ps. 46: 11.

. . . . För att hjälpa och uppmuntra de troende reste jag, så fort det i början af det kinesiska nyåret blef möjligt, ut till våra 4, söderut belägna utstationer. På 3 af dessa samlades vi till kortare bibelkurser. De troende hade, Herren till pris, segrande bestått profvet. Några af dem hade måst gömma sig än i ett hus, än i ett annat. Öfver allt prisade folket oss för vårt förlåtande sinne, samtidigt som de sökte rentvå allmogen och vältra hela skulden för hvad som skett på ett fåtal löst folk. Så gjorde ock de mandariner, jag uppvaktade.

I början af april besökte jag Hoiang. Huru vemodigt kändes det ej att *nu* återkomma dit. *Han* var nu borta, som, när jag sist kom dit, dagen före julaftonen, med af kärlek, glädje och hälsa strålande ansikte så hjärtligt mottog mig på skolgården. Allt är sig likt, men han saknas. I hans arbetsrum, där jag bjöds att taga in, är allt som förr ända in i det allra minsta. Och dock, hur tomt, hvilken förlust — han är borta. — Tanken gör sin jämförelse mellan dem, som gjort en ännu större förlust; allt i det yttre är sig likt, men *han, Jesus, är borta.*

Arbetet i den blomstrande flickskolan ger nog dess föreståndarinna mycken glädje, samtidigt med att det är en hjälp i sorgen. För öfrigt finnas få glädje- men många sorgeämnen i vingårdsarbetet på denna plats.

Följande dagen fortsatte jag till Hancheng. Under färden framåt på den gamla, välkända vägen tänkte jag på Es. 33: 7, 8. »Se hjältarne klaga därute, fridens sändebud gråta bitterligen. Stigarne stå öde, ingen frid är på vägarne», . . . Det är en gammal och dock alltjämt ny klagan, ty skörden är mycken, men arbetarne äro få — »Bedjen för den skull»! . . . Det var tomt i Hancheng. Berglings, som så troget och hängifvit utgifvit sina krafter i arbetet här, hade måst söka hvila vid hafskusten. En stor glädje för mig var det att träffa de gamla, kära vännerna såväl här som i några byar, hvilka jag på hemvägen besökte. Äfven för dessa kristna hade det varit en pröfvotid, men trångmålen hade blott tjänat till att uppenbara de rättsinniga. En Herren varmt hängifven bondhustru, som står tämligen ensam midt ibland hedniska grannar, sade till mig: »Vi behöfva svårigheter, utan dem kan icke vår tro pröfvas, utan dem få vi inga tillfällen att gå framåt».

Våra större möten här i Tungchow-distriktet äro nu öfver. De ha hållits på landet, ty kapellet här i staden står ännu under reparation. Med de hjärtligaste hälsningar till alla missionens vänner samt ett innerligt tack till dem, som sändt mig gåfvor och bref.

Eder i Jesus förenade

Nath. Högman.

Kristi kärlek tvingar mig.

I Ngogwe i Uganda fick en infödd, kristen lärarinna höra, att sömnsjukan hade utbrutit bland befolkningen på en af öarna. Genast erbjöd hon sig att fara ut till ön. Man sade henne, att hon därigenom riskerade sitt lif. Härtill svarade hon: »Jag vet det. Men de känna icke Herren Jesus. Jag måste tala med dem om honom.» Hon for dit, och hennes arbete blef till välsignelse för många. Efter en tid blef emellertid äfven hon angripen af den dödliga sjukdomen, och intet kunde rädda hennes lif. — *Jag känner honom,* se där, hvad som bör vara den drifvande kraften hos hvarje Jesu lärjunge, hos hvarje sann missionär.

Från Keswick.

Från folkskoll. D. Landin, som för närvarande vistas hos C. I. M., London, och besökt Keswick, hafva vi emottagit följande bref, hvilket utan tvifvel skall intressera missionens vänner.

London den 5 Aug. 1907.

Till kommittéen för Svenska missionen i Kina.

Ty Herren går framför eder, och Israels Gud slutar edert tåg. Es. 52: 12.

Jag tackar Gud, som lät mig komma till Keswick. Jag hade väntat mycket, men Herren har — enligt sitt löfte — gjort mer, än jag tänkte. Han har i sanning gått framför mig.

Redan på det förberedande bönemötet var en ifrig, ja, på grund af Guds löften påträngande bön om andeutgjutelse. Och vi kände, att Guds Ande var närvarande. Hvarje dag kl. 7—8 f. m. höllos 2 bönemöten, ett för missionen och ett för konferensen, båda mycket talrikt besökta. Kl. 10 f. m. var s. k. Bible Reading (Bibelläsning) — äfven i båda tälten. Den, som leddes af d:r Pierson, bevistade jag och hämtade mycket lärdom och välsignelse däraf. D:r Pierson var säkerligen — trots sina 70 år — den mest kraftfulle af konferensens talare, och hans möten voro också mest besökta. Från kl. 11—1 hölls hvarje dag s. k. Foundation of Faith. Också dessa voro talrikt besökta och ledda af män, fyllda af tro. På e. m. förekommo möten för olika ändamål — ofta missionsmöten — och på kvällen evangeliska väckelsemöten.

Men icke blott på själfva mötena talade Gud till oss utan äfven i de hem, vi gästade. Huru underbart Gud styrde, därpå fingo vi i hemmen ytterligare bevis. Min kamrat var en pastor V. från Sverige, redo att i Svenska kyrkans tjänst utgå till Indien. Han var en mycket ifrig missionär — han har jämte pastor Sandegren öfversatt till svenska språket den manande missionsskriften af Kinamissionären Hobsburgh; »Do not say» (Säg icke), hvilken jag tror kommer att fylla en stor mission i Sverige — men han var framför allt en troskraftig man. Gud vare tack för hans dagliga sällskap! Jag fick genom honom såsom Guds redskap se och erfara, hvilken välsignelse, vi hafva, då vi bedja med åberopande af Guds löften, och att Jesu blod renar oss hvarje dag från all synd.

Så tror jag, att hvar och en af de 6,000 deltagarna fick på något sätt erfara Guds välsignelse. Den frid och den glädje, som fyllde dem, var öfversvallande och tog sig uttryck i sång på gator och vägar, på kullar och berg. Mer än en gång fördes våra tankar till den tid, då »jorden skall genljuda af Herrens lof». Vi voro glada, att Gud kallat oss att bringa hans glada budskap till dem, som vandra i okunnighet därom.

Men vi använde också de rika tillfällen, som gåfvos oss att njuta af den i England sällsynt vackra naturen. Vi badade nästan hvarje dag i den vackra Derwentwaterlake. Vi företogo bergsbestigningar, roddturer etc. Så blef Keswick-besöket en af de största ljuspunkterna under min vistelse i England.

Min vistelse på missionshemmet är också angenäm, och jag trifves mycket väl här. Dock är det nu ej så många missionärer på hemmet, som det brukar vara. Men det gifves goda tillfällen att studera, och jag söker använda min tid så väl som möjligt. — — —

Eder i Herren
David Landin.

Kina förr och nu.

D:r Griffith John, som under ett halft århundrade verkat som missionär i Kina, har framställt följande jämförelse mellan 1807 och 1907:

1807.	1907.
Fanns icke en enda kinesisk, protestantisk kristen (1842 efter 35 års arbete räknade församlingen blott 6 medlemmar och 1860 omkring 1,000).	Finnas öfver 178 tusen medlemmar i de kristna församlingarne och en half million kristna bekännare, spridda öfver hela landet.
Var Morrison den ende protestantiske missionären (1860 fanns blott 100 missionärer i landet).	Finnas mer än 3,800 utländska missionärer i Kina. Alla Kinas provinser, alla provinshufvudstäder och de flesta större städer i landet hafva nu missionärer.
Fanns inga infödda medhjälpare. (Liang-Afa, den förste kinesiske evangelisten, invigdes först år 1823).	Finnas omkring 10,000 kineser, hvilka verka som predikanter, lärare, kolportörer o. s. v. i missionens tjänst.
Fanns ingen del af bibeln tryckt.	Spriddes i landet mer än tre millioner exemplar af hela bibeln eller delar däraf.
Funnos inga kristna böcker eller traktater.	Publicerades ensamt i Hankow öfver 26 millioner kristna skrifter.
Var hela Kina stängdt för missionen.	Är hela Kina öppet för missionärerna. Öfverallt förspörjes en stark törst efter ljus, kunskap och lif.

Hvad vi nu behöfva, säger vidare d:r John, är *tro på Gud*, icke en sådan tro, som håller före, att Gud verkar oberoende af medel utan i och genom medel. Missionssällskapen måste stärka sina arbetskrafter, så att de motsvara de kraf, Kina nu ställer på dem. Jag vågar påstå, att vi behöfva flera arbetskrafter och bättre arbetskrafter i alla missionsgrenar. Vi behöfva den tro, som känner sig drifven att gifva Gud det bästa, vi äga, för att af honom användas, såsom han vill. En sådan tro skulle gifva oss alla de personliga krafter och alla de medel, som erfordras för att föra verket framåt med kraft och gifva oss framgång i vårt arbete.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina"

under juli månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
598.	S. A. J., Luleå	25: —	
599.	Kollekt fr. Fårbo d. 16 juni gm M. K.	6: 18	
600.	F. H., Jönköping	50: —	
601.	Ch. A., Vadstena	5: —	
602.	K. A. D., Finland	3: 58	
603.	Mfg i Forsby & Bärby gm G. Ö.	7: —	
604.	Härnevi mfg gm d.o	8: —	
605.	A. H., Ishi	45: —	
606.	Till R. Anderssons underhåll	600: —	
608.	K. E—n Sparbössemedel	2: —	
609.	En sista gåfva till missionen af J—s E—n gm K. A., Åker	50: —	
611.	Till M. Nylins underh. för 3:dje kvartalet fr. L. M. F.	300: —	
612.	Kramfors Ev. Luth. mfg gm. J. N.	20: —	
613.	Onämnd, Kramfors, gm d:o	10: —	
615.	Från en missionsvän i Gulleråsen gm A. D.	10: —	
616.	A. P., Madäng	10: —	
618.	A. R., Matfors, gm Ev. Fost.-Stift.	15: —	
619.	Torsåkers Ev. Luth. mfg gm A. J. P. gm d:o	25: —	
620.	P. J. S., Sundsvall, gm d:o	10: —	
621.	Hofors arbetsförening gm A. H. gm d:o	25: —	
623.	Insamlade medel hos I. Z. gm F. F., Nacka	12: 25	
624.	Från fru Å. gm d:o	5: —	
625.	»Ett litet strå till stacken» af O. H—n	10: —	
627.	Från A—n, Linde	50: —	
628.	Vånga mfg gm A. J. A., Vånga Ö.	100: —	
629.	P. B.	200: —	
630.	J. Sv. för H. Linder gm O. B.	13: —	
631.	M. J., Ramsbergs bruk	10: —	
633.	S. K., Sthlm	25: —	
634.	Tackoffer, Es. 33: 6	45: —	
635.	H. K., Lund	15: —	
636.	J. & K. B., Tranås	200: —	
637.	L. A. W.	60: —	
638.	Ps. 116: 12	1,000: —	
639.	Drefseryds missionsarbetsfören. gm J. N., Brötjemark	20: —	
640.	A. B., tackoffer	10: —	
641.	Ett löfte åt Herren, M. M. & W. M.	300: —	
642.	Sparbössepengar fr. D. N.	5: —	
643.	L. J. S., Baggetorp, Kristdala	150: —	
644.	Från Barkeryds Ungdomsfören. gm K. J. A.	25: —	
645.	H. S., Uppsala	100: —	
646.	Björnö jungfrufören. gm L. H.	100: —	
647.	Tackoffer	250: —	
649.	Syföreningen vid Korsvägen	10: —	
650.	E. B.	55: —	
651.	Daggryningen gm K. M. A. Frida Prytz' underhåll för sista halfåret	500: —	
652.	K. B., Gölhult, Kristdala	5: —	
653.	S. B., Finspong	5: —	
654.	N. M., J. N. P.	10: —	
655.	A. J. gm C. J. G., Bodanäs, Nässjö	20: —	
656.	Kollekt vid ett Kinamöte gm E. M., Kristdala	6: —	
657.	H. P., Karlberg	10: —	
658.	P. J., Muskaregrund, Gräsön, Öregrund	10: —	
659.	Den 25 juli	500: —	
660.	Stora Mölarps öresfören. gm E. O.	50: —	
661.	R—n	3: 50	
	Transport	5,116: 51	
662.	Ett löfte till Herren	10: —	
664.	B. E. M., Mockfjerd	10: —	
665.	T. H. & E. L. gm Erstorps missionskrets, Risinge	10: —	
666.	I. F., Mullsjö	100: —	5,246: 51

Särskilda ändamål:

607.	O. G. H., Danmark, till en skolgosses underhåll	50: —	
610.	Maria Nylin för arbetet i Puchow fr. Mossby syfören.	65: —	
614.	A. J., Brotorp, underhåll för infödd evangelist	150: —	
617.	Räntemedel från Koskullska fonden till biblar	101: 55	
622.	H. Ö. För utbildande af inf. evangelister	1,000: —	
626.	E. U. Till underhåll af evangelist i Berglings distrikt	50: —	
632.	I. L. Till underhåll af evangelist i Berglings distrikt	15: —	
648.	Till en skolgosses underhåll från en familj i Umeå	50: —	
663.	Chia-si-Kings underhåll gm M. K.	30: —	1,511: 55
	Summa kr. för juli		6,758: 06
	Under jan.—juli månader kr.		48,725: 87
	Under jan.—juli månader kr.		55,483: 93

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Ty icke med sitt svärd intogo de landet, och deras arm halp dem icke, utan din högra hand och din arm och ditt ansiktes ljus, ty du hade behag till dem. Ps. 44: 4.

Missionens höstmöte

firas den 1 sept. i kyrkan vid Floragatan på för- och eftermiddagen.

I. Kl. 11 f. m. föredrag af d:r Karl Fries.
II. Missionärsafskiljning.
III. Kl. 6 e. m. föredrag af missionär Erik Folke och d:r Usher.

Den etnografiska missionsutställningen har erhållit betydande samlingar från missionär Sandberg, tillhörande Svenska missionen i Kina. Samlingen omfattar framför allt möbler och husgeråd af olika slag, som användas i ett kinesiskt hem, tillhörande den lägre medelklassen, och är utställd i Vetenskapsakademiens hörsal. Den där alltjämt pågående utställningen är öppen alla hvardagar kl. 1—4 och alla söndagar kl. 1—6 e. m.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.